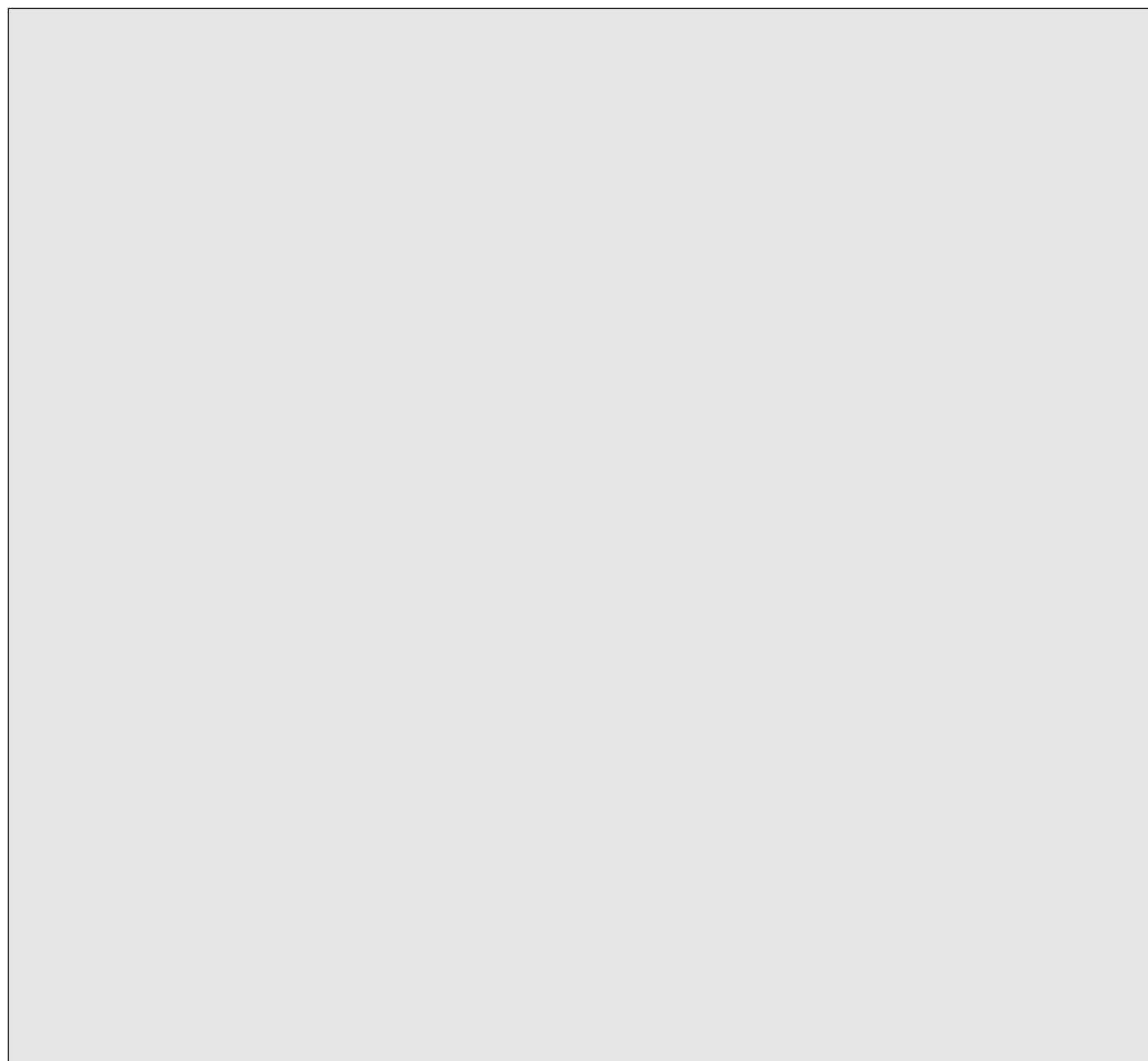

45. ČÍSLO/II. ROČNÍK

3,- Kč

6. LISTOPAD 1994

PROSTE PÁNA ŽNÍ...

1. Když jsme mluvili o tom, že zakladatelem Bohu zasvěceného ži-vota byl Ježíš Kristus, *připomněli jsme i jeho výzvy, ve kterých již od počátku svého veřejného působení obvykle používal výraz „Následuj mě.“* STAROSTLIVOST, PROJEVUJÍCÍ

SE V TĚCHTO VÝZVÁCH, DOKAZUJE JAKOU DŮLEŽITOST PŘÍKLÁDAL JEŽÍŠ TOMUTO EVANGELNÍMU UČEDNICTVÍ PRO ŽIVOT CÍRKVE. Spojoval toto učednictví s evangelními radami pro Bohu zasvěcený život, neboť si přál, aby jeho učedníci se stali podobnými jemu samému, jenž je středem a těžištěm evangelní svatosti. **Dějiny skutečně dokazují, že Bohu zasvěcené oso-by** - kněží, řeholníci, řeholnice, čle-nové jiných institutů a podobných hnutí - **sehráli zásadně důležitou úlohu při šíření církve a rovněž pokud jde o pokroky ve svatosti a lásce.**

Ani v dnešní církvi povolání k Bohu zasvěcenému životu nejsou méně důležitá než v minulých stole-tích. **Na mnoha místech bohužel zjišťujeme, že jejich počet není dostatečný a neodpovídá potře-bám obcí věřících a jejich apošto-látu.** Není přehnané, řekneme-li, že pro některé instituty tato otázka je přímo dramatická a že ohrožuje je-jich přežití. *Aniž bychom sdíleli ne-blahé předpovědi pro blízkou bu-doucnost, již dnes zjišťujeme, že ně-ktelé řeholní rodiny pro nedostatek členů jsou nuceny vzdávat se akci, jejichž normálním cílem je přinášet bohaté duchovní plody a že - z vše-obecnějšího hlediska ze zmenšeného počtu povolání vyplývá i pokles ak-tivní přítomnosti církve ve společ-nosti, se značnými škodami v každé oblasti.*

Současný nedostatek povolání v některých oblastech světa je pro-blém, kterému je třeba rozhodně a neohroženě čelit s plnou jistotou, že **Ježíš Kristus, který za svého pozem-ského života tolikrát vyzýval k Bohu zasvěcenému životu, nepřestává s tě-mito výzvami ani v nynějším světě** a, jak dokazuje každodenní zku-šenost, často dostává velkodušně souhlasné odpovědi. Dobře zná po-třeby církve a proto bez ustání vybí-zí „Následuj mě“, zejména mládež, kterou jeho milost zpřístupňuje ideá-lu života, v němž se člověk zcela daruje.

2. Ostatně již v evangelijních dobách nedostatek dělníků na Bo-ží žni byl problémem i pro samého Ježíše. Jeho příklad nám umožňuje pochopit, že příliš malý počet Bohu zasvěcených osob je v poměrech tohoto světa přirozenou situací a že se neprojevuje pouze v soudobých podmínkách. **Evangelium dosvěd-čuje, že Ježíš, když procházel**

měs-ty a vesnicemi, **cítil soucit se zá-stupy**, „protože byli zmořeni a skleslí jako ovce bez pastýře“. Usiloval o nápravu této situace a hojně je těšil svým učením. **Chtěl však, aby se i jeho učedníci podíleli na řeše-ní této otázky a vybízel je přede-vším k modlitbě:** „Proste tedy pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ Podle textové souvislosti je cílem této modlitby zajistit lidu větší počet pas-týřů. **AVŠAK VÝRAZ „DĚLNÍCI NA ŽNI PÁNĚ“ MŮŽE MÍT I ŠIRŠÍ SMYSL, T.J. MŮŽE ZAHRNOUT VŠECHNY TY, KDO PRACUJÍ NA ROZVOJI CÍRKVE.** Mod-litba se zaměřuje tedy i na získání většího počtu Bohu zasvěcených osob.

3. *Je překvapující důraz kladený na modlitbu. Vzhledem ke svrcho-vané Boží iniciativě v těchto vý-zvách mohli bychom si myslet, že pouze Pán žně, nezávisle na všech dalších zásadách či spolupráci se má postarat o počet dělníků. JEŽÍŠ NAOPAK TRVÁ NA SPOLUPRÁCI A ZODPOVĚDNOSTI SVÝCH NÁSLEDOV-NÍKŮ.* I nás, dnešní lidi, učí, že mod-litbou můžeme a máme ovlivňovat počet povolání. *Bůh přijímá takovou modlitbu, protože si ji přeje a oče-kává a on sám ji činí účinnou.* V do-bách a na místech, kde je krize po-volání nejtěživější, tato modlitba je tím nutnější. Má však stoupat k nebi v každé době a na každém místě. Na tomto poli má proto vždy zodpověd-nost celá církev i každý křesťan.

K MODLITBĚ SE MAJÍ PŘIDRUŽIT I AKCE ZAMĚŘENÉ NA RŮST Klad-ných ODPOVĚDÍ NA BOŽÍ VOLÁNÍ. I zde je naším prvním vzorem evangelium. Po svém prvním styku s Ježíšem Ondřej k němu přivádí svého bratra Šimona. Jistěže Ježíš má svrchovanou moc při povolání Šimona, avšak Ondřej svou akci sehrál rozhodující úlohu při setkání Šimona s Mistrem. „Právě v tom spočívá v určitém smyslu těžiště cír-kevní pastorace usilující o růst po-volání.“

4. Tento růst lze dosáhnout jednak činností jednotlivců, jako by-la Ondřejova, jednak též kolektivní-mi akcemi, jak se již děje ve mnoha diecézích, kde se tato pastorace roz-vinula. Vůbec nechce nikomu ome-zovat možnost rozhodování o zamě-ření vlastního života. Vyhýbá se všem způsobům donucování anebo nátl-ku, pokud jde o rozhodnutí dotyčné osoby. *Chce všechny při rozhodová-ní osvětlit a každému ukázat zejména cestu, která se mu v životě otevírá tímto evangelním „Následuj mě“.* Hlavně mladí lidé potřebují a mají právo na toto osvícení. Na druhé straně je zajisté třeba pěstovat a posilovat zárodky povolání, přede-vším u mládeže. *Povolání se má rozvíjet a*

růst, k tomu však obyčejně nedochází, nejsou-li zajištěny pod-mínky příznivé pro tento vývoj a růst. A o to se snaží instituce pro růst po-volání, jakož i různé akce, schůze, duchovní obnovy, modlitební skupi-ny atd., o jejichž povznášení pečuje Dilo pro duchovní povolání. V pasto-raci pro růst povolání se nikdy ne-udělá dost, třebaže každá lidská akce se vždy musí rozvíjet na zákla-dě přesvědčení, že je to konec konců Boží svrchovanost, která rozhoduje o povolání každé osoby.

5. Základní formou spolupráce je *vydávání svědectví ze strany samot-ných Bohu zasvěcených osob, které má účinnou a blahodárnou moc.* **Zkušenost dokazuje, že často prá-vě příklad určitého řeholníka či řeholnice působí rozhodujícím způsobem na volbu a zaměření mladého člověka,** jenž mohl objevit v jejich věrnosti, důslednosti a ra-dosti, jak konkrétní je nějaký životní ideál. Zejména řeholní rodiny ne-mohou přitahovat mladé lidi jinak než kolektivním svědectvím o ryzím zasvěcení se Bohu, které prožívají s radostí osobního darování se Kris-tu a bližním.

6. Konečně je třeba zdůraznit i **důležitost rodiny jako prostředí křesťanského života,** v němž se du-chovní povolání může rozvíjet a růst. Vybízím znovu křesťanské rodiče k modlitbám, aby Kristus povolal některé z jejich dětí k Bohu zasvěce-nému životu. Úkolem křesťanských rodičů je vytvořit rodinu, ve které se ctí, pěstují a prožívají evangelní hod-noty a kde skutečně křesťanský ži-vot může povznést tužby mladých lidí. Díky takovým rodinám církev bude moci i nadále plodit duchovní povolání. **Proto církev žádá rodiny, aby spolupracovaly na odpovědi „Pánu žně“,** jenž ode všech vyža-duje závazné úsilí, aby posílal nové „dělníky na svou žeň“.

Radio Vaticana 19. 10. 1994

(zvýraznění v textu red. Světla)

MYŠLENKA NA NEDĚLI

Nepůsobí ten obraz chudé vdovy z dnešního evangelia (Mk 12, 38-44) na vás rušivě? Zní to dnes jako kousavá ironie. Ptáte se: můžeme vybočit ze světa výkonů a konzumu, ze světa majetku a společenských tříd? Není ta evangelní chudoba krásnou iluzí? Která matka, jež má doma děti, mohla by si dovolit vydat třebas sumu měsíčního rozpočtu domácnosti? A nemohli vlastně František z Assisi a Charles de Foucauld následovat Ježíše tak radikálně jen proto, že tu bylo ještě tolik „normálních“ lidí, kteří něco měli a mohli jim z toho něco dávat? Nevyznačuje se náš normální život bojem o „mít něco“ a „mít ještě víc“? My, „normální“ mužové a ženy však potřebujeme takových lidí, kteří důsledně a plně žijí evangelní chudobu! Svým životem nám zprostředkovávají volání evangelia. Protože máme sklon držet se svého majetku křečovitě, neotevřít ruku, nepustit nic ze svého - stůj co stůj! Chudoba evangelia nás vyzývá k úplnému odevzdání... Úplné odevzdání je m i - l o s t . Můžeme v ni doufat a modlit se o ni, v naší vlastní moci není. Až se začneme zříkat sebe, vstoupí do našeho života noblesa, kterou by se měli vyznačovat Ježíšovi učedníci. Je to velkomyslná odpověď na velkomyslnost Boží. Dává člověku schopnost přidat k pláští ještě kabát... Protože my jsme s to dávat sebe a své věci jenom po kousku, víme, že zůstáváme dlužníky. Evangelium dnešního dne je výzva k o b r á - c e n í . Křesťanský život, který nezná touhu dát jednou v odvážném okamžiku všecko, není ještě zralým životem. Zralý život žije z naděje, že milost jednou otevře naše ruce tak, že v nich neudržíme už nic. Tato naděje vzroste, když se začneme vzdávat toho, co máme, aspoň po částech...

F.T.

VĚŘÍM ... VE SPOLEČENSTVÍ SVATÝCH

Před čtyřmi roky - 1. listopadu 1989 - v Dongo (Como) v severní Itálii přijal Don Stefano Gobbi po-selství Panny Marie (mystický feno-mén „vnitřní řeč“), které tu citujeme z knihy „Kněžím, přemilým synům Panny Marie“. Vydalo ji Mariánské kněžské hnutí v Miláně a v českém překladu ji můžete dostat ve „STŘE-DISKU MKH, Černochova 7, 772 00 Olomouc.

„Dnes je svátek všech svatých a zítra si připomenete, kolik duší se spasilo, jsou však dosud ponořeny v očistných mukách očišťovných.“

V těchto dobách velkého utrpení musíte silně prožívat společenství svatých.

Jsem Královnou všech svatých.

Jsem Vojevůdkyní jediného ši-ku.

Na všechny úklady, které vám denně strojí Drak, Černá šelma, Šelma podobná beránkovi a zlí du-chové, mají ode mne úkol odpovědět silou a mocí andělů Páně.

Jak veliká je dnes jejich nebeská moc, neboť jsou ode mne posláni potírat taktiku mého Protivníka, za-loženou na vzdalování přemnoha mých ubohých dětí od úcty náleže-jící našemu Bohu a na stále větším rozšiřování satanského kultu a čer-ných mší.

Na tuto zvrhlou rouhačskou akci Démonů odpovídají andělé věčným, hlubokým a neustávajícím klaněním a oslavou Pána.

Na nebezpečí, které vám v těchto dobách strojí zlí tím, že se snaží zkopírovat překážkami, obtížemi a pod-lym odporem cestu, po níž musíte kráčet, odpovídají svatí nebe svou mocnou pomocí a přímluvou.

Skrytá a temná spiknutí, která proti vám zednářství snuje, abyste upadli do jeho sítí, jsou odhalena a zničena svatými, kteří dávají z ráje sestoupit mocnému Světlu, které vás zahaluje a

celé vaše bytí pro-stupuje vůní víry, naděje, lásky, čistoty a svatosti.

Společenství života se svatými ráje je lék, který vám dávám proti podlým a velice úkladným nebez-pečím, strojeným vám dnes Černou šelmu zednářství.

Při obtížích vysmívání a segregaci, užívanými proti vám šelmou podobnou beránkovi utíkejte se, mo-ji milovaní synové, k neustávajícímu společenství modlitby se svatými dušemi v očistci.

Toto společenství modlitby s du-šemi dává jim světlo a útěchu, že čas jejich očišťování bude ukrácen a vám poskytuje jistotu a odvahu uskutečnit ve svém životě můj plán, který spočívá v tom, pomáhat vám plnit v každém okamžiku Boží vůli Pána.

Dnes patřím s radostí na vás, shromážděné pospolu v nebeské za-hradě mého Neposkvrněného Srdce, abyste prožívali onu úžasnou skutečnost společenství svatých, které vás spojuje, pomáhá vám a zavazuje vás všechny bojovat za úplné vítězství Kristovo příchodem jeho slav-ného království lásky, svatosti, spra-vedlnosti a pokoje na svět.

Tak už přispíváte k vytvoření nového Jeruzaléma, svatého města, které musí sestoupit z nebe jako ne-věsta, ozdobená pro svého ženicha, a připravujete přebývání Boha mezi lidmi, aby se všichni stali jeho li-dem, kde každá slza bude usušena z jejich očí a nebude už smrti, ani nářku, ani souzení, neboť první věci pominuly.“

MANIFEST PROTI ASTROLOGII

Text, který následuje, je výňatkem z manifestu proti astro-logii, uveřejněného r. 1975 v americké revui The Humanist. Byl podepsán osmnácti věd-ci vyznamenanými Nobelovou cenou.

Vědci velkého počtu disciplín se zneklidňují nad tím, jak veřejnost stále více a více příznivě přijímá ve velké části světa astrologii. My, po-depsaní astronomové, astrofyzikové a vědci jiných disciplín považujeme za nutné varovat před nebezpečím, kdy lidé přijímají bez výhrad před-povědi a rady, které jsou jak

sou-kromě tak veřejně astrologie dávány.

Ti, kdo chtějí věřit astrologii, by měli vědět, že její principy nespo-čívají na žádném vědeckém základě.

Kdysi lidé věřili předpovědím a radám astrologů, protože astrologie byla součástí jejich magického vidění světa. Domnívali se, že nebeská tělesa jsou obydlím bohů nebo spo-jena s předpověďmi pozemských událostí. Neměli ponětí o nesmir-ných vzdálenostech, které oddělují Zemi od planet a hvězd.

Dnes jsou tyto vzdálenosti vypo-čítány. A nyní vidíme, jak infini-tezimální jsou efekty, gravitační či jiné, které mohou produkovat i ty nejvzdálenější

hvězdy.

Je prostě klamné představovat si, že síly, vycházející z hvězd a pla-net by mohly v okamžiku našeho narození určitým způsobem určovat naši budoucnost.

Není také pravda, že pozice vzdálených nebeských těles určuje některé dny nebo periody jako pří-znivější k určitému druhu činnosti anebo že znamení, pod nímž se člo-věk narodil, předurčuje příznivý ne-bo nepříznivý poměr jednoho indi-vidua k druhému.

Z franc. přeložil F. Maliňák

PANNA MARIA SVATOHORSKÁ

LITURGICKÁ ČTENÍ V TÝDNU

Neděle 6. listopad 32. neděle v mezidobí	-	1. čt.: 1 Král 17,10-16 Ž 146(145),6c-7.8-9a.9bc-10 odp.: 1 2. čt.: Žid 9,24-28 Ev.: Mk 12,38-44
Pondělí 7. listopad ferie	-	1. čt.: Tit 1,1-9 Ž 23,1-2.3-4ab.5-6 odp.: srv. 6 Ev.: Lk 17,1-6
Úterý 8. listopad ferie	-	1. čt.: Tit 2,1-8.11-14 Ž 36,3-4.18+23.27+29 odp.: 39a Ev.: Lk 17,7-10
Středa 9. listopad svátek Posvěcení lat. baziliky	-	1. čt.: Ez 47,1-2.8-9.12 nebo 1Kor 3,9c-11.16-17 Ž 46(45),2-3.5-6.8-9 odp.: 5 Ev.: Jan 2,13-22
Čtvrtek 10. listopad pam. sv. Lva Velikého	-	1. čt.: Flm 7-20 Ž 145,7.8-9a.9bc-10 odp.: 5a Ev.: Lk 17,20-25
Pátek 11. listopad pam. sv. Martina Tourského	-	1. čt.: 2Jan 4-9 Ž 118,1.2.10.11.17.18 odp.: 1b Ev.: Lk 17,26-37
Sobota 12. listopad pam. sv. Josafata	-	1. čt.: 3Jan 5-8 Ž 111,1-2.3-4.5-6 odp.: 1a Ev.: Lk 18,1-8

BREVIÁŘ PRO LAIKY

<i>Uvedení do první modlitby dne</i>	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	6.11.	7.11.	8.11.	9.11.	10.11.	11.11.	12.11.
Antifona	1136	1150	1166	1637	1734	1587	1708
Žalm	784	783	783	786	785	783	786

Ranní chvály

Hymnus	1136	1151	1166	1638	1734	1723	1708
Antifony	1137	1151	1167	1639	1198	1587	1229
Žalmy	1137	1152	1167	813	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1155	1170	1639	1735	1587	1710
Antifona k Zach. kantiku	725	1155	1170	1639	1586	1588	1710
Prosby	1140	1155	1171	1640	1724	1724	1711
Záv. modlitba	725	1156	1171	1641	1586	1588	1589

Modlitba během dne:

Hymnus	1141	1156	1172	1264	1203	1219	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1641	1206	1221	1236
Záv. modlitba	725	1159	1175	1641	1206	1222	1236

Nešpory:

	SO							
Hymnus	1132	1145	1160	1176	1642	1736	1727	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1643	1208	1588	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1643	1209	1729	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1164	1180	1646	1737	1588	810
Ant. ke kant. P.M.	725	725	1164	1180	1647	1586	1589	726
Prosby	1135	1149	1165	1180	1647	1731	1731	811
Záv. modlitba	725	725	1165	1181	1641	1586	1588	726

Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238
-----------	------	------	------	------	------	------	------	------

MILÝ BRATŘE,

Bůh má pro nás už od věčnosti připravené povolání. Mnohdy stačí jen poodhalit Boží záměry. Je možné, že volá i Tebe k zasvěcené službě v církvi a řeholnímu společenství.

Svatý Dominik nabízí způsoby, jak sloužit Bohu, církvi a lidem. Je to apoštolský život v plném smyslu. Studium a kontemplace vytvářejí základ ke kázání. Proto se také dominikáni nazývají Bratři kazatelé.

Pokud vážněji přemýšlíš o podobném způsobu naplnění života v řádu, nabízí se Ti možnost hlubších kontaktů s dominikány, s poznáním řeholního života a přípravou svého života na vstup do řádu.

Promodli své rozhodnutí a napiš nám! Nejpozději však do 31. 12. 1994.

Kontaktní adresa:

P. Jiljí Příkaský OP
Jiráskovo náměstí 30
301 54 Plzeň
tel.: 019/7241660

BLAHOPŘÁNÍ K OSMDESÁTÝM NAROZENINÁM ThDr. LEOPOLDA DÝMALA

Bývalý rektor kněžského semináře v Olomouci a dlouholetý dómský farář, papežský prelát

**ThDr. Leopold Dýmal,
oslaví 13. listopadu své osmdesáté narozeniny.**

Narodil se v Radvanicích u Přerova. Rodiče byli prostí rolníci a měli celkem šest dětí. Po maturitě na přerovském gymnáziu, kde vynikal zvláště v češtině, dějepisu a kreslení, se mladý student rozhodl pro kněžskou službu. Bohoslovecká studia ukončil kněžským svěcením, které přijal z rukou tehdejšího arcibiskupa Leopolda Prečana 5. července 1939 v Olomouci, kde také po dlouhém putování na vinici Páně nakonec zakotvil.

Připomeňme si jen některá zastavení této dlouhé kněžské cesty, která nebyla vždy lehká. Profesor náboženství na gymnáziu v Kyjově, superior kněžského semináře v Olomouci, doktor teologie (1949). A pak přišla těžká padesátá léta. Novopečený teolog musel po zrušení kněžského semináře v Olomouci nastoupit místo kaplana v Kojetíně, odkud však byl již v polovině července 1951 odvezen do želivského kláštera, kde bylo internováno mnoho dalších kněží. Po čtyřech měsících nastoupil dělnické povolání v Hájkách u Prahy. Když noví držitelé moci zjistili, že dosud nevykonal vojenskou službu, byl odvelen na Slovensko, kde sedmnáct měsíců s krompáčem v ruce psal dějiny lidové armády v nechvalně známých oddílech PTP. Po návratu z vojny pracoval další rok jako dělník, než mu bylo dovoleno nastoupit do duchovní služby. V prosinci 1955 se stal administrátorem v Oseku nad Bečvou, kde však působil jen necelé dva roky. Začátkem srpna 1957 byl zatčen, protože neoznámil „trestní činnost“ svého bývalého profesora ThDr. Antonína Klevety. Okresní soud v Přerově mu vyměřil jeden rok vězení, který si odpykával na Mírově. Dne 1. prosince 1957 však byl v plném rozsahu amnestován. A opět nastoupil do dělnického povolání. Začal pracovat jako cestář a sadovnický u silniční údržby v Přerově. Po roce dostal konečně státní souhlas a 15. prosince 1958 nastoupil jako kaplan do Šumperku.

Od října 1968 do 30. září 1970 byl rektorem kněžského semináře v Olomouci, který byl jeho zásluhou zcela

přebudován.

A právě zde se ukázaly mimořádné schopnosti a talent ThDr. Dýmala. Po semináři, který musel v normalizační době opustit, následovala generální oprava olomoucké katedrály sv. Václava, jejímž správcem se stal 1. října 1970.

Jubilant právě při její opravě dokázal za mimořádných těžkostí zorganizovat odborníky všech řemesel, vědce, umělce i publicisty. A to vše neúnavně a vždy s jeho typickým úsměvem.

ThDr. Leopold Dýmal byl činný i literárně, což pramenilo z jeho lásky k historii. K cyrilometodějskému mileniu v roce 1963 vypracoval 30 májových promluv. Úspěch měla také jeho májová čtení v roce 1970, z nichž polovinu věnoval bl. Janu Sarkandrovi. Po otevření kněžského semináře v roce 1968 obnovil nepravidelné vydávání časopisu **Pozdrav ze semináře**. K 50. výročí smrti nejznámějšího olomouckého arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana se-stavil v roce 1973 další májová čtení o tomto kandidátu blahobřečení. V tomtéž roce vydal malý almanach **Katolické diecéze v Československu**. Vrcholem jeho zásluh o olomouckou církevní historii se stalo vydání velkého **Katalogu moravských biskupů a arcibiskupů staré i nové doby (1777-1977)**, který byl v normalizační době jedinou po-volenou publikací k 200.

Prof. ThDr. Leopold Dýmal

(foto Jiří Frait)

výročí zřízení moravské církevní provincie.

Náš milý jubilant jako kněz vždy kráčel ve šlépějích soluňských bratří, kteří přes staletí září učeností a svatostí. I dnes kráčí ve šlépějích velikánů velké Moravy - Sušila, Stojana, Cinka, Neumanna, Vašici, Zlámala... I v době nemoci ho stále ovládá balbínovská láska k duchovním dějinám rodné země.

AD MULTOS ANNOS!

Josef Pala

S blahopřáním se připojuje
redakce Světla.

ZÁVĚR ENCYKLIKY MENS NOSTRA PÁPEŽE PIA XI.

Pokud mají exercicie přinášet ovoce, je třeba je konat opravdu, ne ze zvyku, bez vnitřního napravení. Především je třeba konat exercicie v samotě, jak radí knížka Následová-ní Krista, v mlčení a klidu. Jsou sice prospěšné i polouzavřené exercicie, pořádané pro větší počet lidí, právě exercicie jsou však uzavřené. V nich se člověk odpoutá od styku s tvory a přinutí svou těkavost, aby rozjí-mala o věčných pravdách a pečovala jen o Boha a o vlastní duši.

Opravdové exercicie vyžadují i určitěho času a určité metody. Mezi všemi nejlepší je metoda sv. Ignáce z Loyoly. Jeho podivuhodná kniha exercicií je objemem malá, ale velká nebeskou moudrostí jako úplná sbírka pravidel pro vedení duší na cestě spásy a dokonalosti, jako ne-vyčerpateľný zdroj nehlubší zbož-nosti a jako zkušená vůdkyně k ob-rácení a nápravě i k dosažení výšin duchovního života.

Když jsme na začátku svého velekněžství „vyhověli snažným prosbám a přáním biskupů obojího obřadu takřka z celého katolického světa“ a ve své Apoštolské konstituci Sum-morum Pontificum ze dne 25. čer-vence 1922 „prohlásili sv. Ignáce z Loyoly nebeským patronem všech exercicií a tím i všech ústavů, bratr-stev a jakýchkoliv spolků, jež pečují o exercicie a exercitanty,“ neučinili jsme nic jiného, než že jsme svou nejvyšší

autoritou schválili to, co bylo všeobecným názorem pastýřů i věřících.

Aby však ovoce exercicií námi tak chválených bylo zachováno nezten-čené a spasitelná vzpomínka na ně se oživovala, zbývá ještě, cti-hodní bratři, abychom vám důtklivě radili zavádět všude měsíční nebo alespoň čtvrtletní rekolekce, jež jsou jakýmsi opakováním exercicií. Náš před-čůdce svatě paměti Pius X. se radoval, že tyto rekolekce „jsou již tu a tam zavedeny“. My pozorujeme s potěšením, že v domech řeholních a mezi horlivým duchovenstvem se ujaly všeobecně, ale přejeme si vroucně, aby se ujaly i mezi laiky. Bude jim to k nemalému užítku, zvláště těm, které snad starost o ro-dinu a nával práce zdržuje od celých exercicií. Tyto rekolekce mohou ales-poň zčásti nahradit žádoucí užítky vlastních duchovních cvičení.

Budou-li se, cti-hodní bratři, exer-cicie šířit ve všech vrstvách křesťan-ského lidu a budou-li se všude svě-domitě konat, dostaví se duchovní obroda. Zvroutní zbožnost, zmohut-ní náboženské síly, rozvine se plod-ná apoštolská práce a konečně za-vládne pokoj u jednotlivců i v celé společnosti.

Když se smrtelníkům zjevilo věč-né Slovo Otcovo, které přijalo lid-skou přirozenost, z nebeských výšin zazněl chvalozpěv: Sláva na výsos-tech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.

Tento pokoj Kristův v Kristově království je nejvyšším přáním naše-ho apoštolského srdce a k němu směřují všechny naše snahy a prá-ce. Kéž tento pokoj se rozhostí v du-ších křesťanů, když se odloučí od ničivého hluku světa a v nejskrytěj-ším soukromí budou rozjímat o prav-dách víry a příkladech Krista, který přinesl světu pokoj a zanechal jej světu jako své dědictví: Pokoj svůj vám dávám.

Toho pravého pokoje vám, cti-hodní bratři, ze srdce přejeme právě v tento den, kdy se naplňuje z bož-ské dobrotivosti padesátý rok naše-ho kněžství. A vyprošujeme vám jej vroucími modlitbami takřka již v předvečer oněch líbezných svátků vánočních, které možno nazvat ta-jemstvím pokoje, od toho, jenž byl anděly pozdraven jako Kníže pokoje.

S těmi city radostné naděje udě-lujeme jako příslib nebeských darů a důkaz naší blahovůle vám, cti-hodní bratři, vašemu kněžstvu a lidu, celé naší velké katolické rodině v Pánu své apoštolské požehnání.

Dáno v Římě u sv. Petra dne 20. prosince léta Páně 1929, našeho velekněžského roku osmého.

Miloslav Klisz

DOBŘÝ A VĚRNÝ PŘÍTEL

Hle, já posílám před tebou andě-la, aby tě chránil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem určil. Cti ho a poslouvej jeho hlas.

(Ex 23,20-21)

V současné době se hodně hovoří o satanovi. Slyšíme o něm stále čas-těji jakožto o nepříteli posedlém ne-nasytnou touhou po ovládnutí celé-ho světa. Stal se dokonce předmě-tem uctívání a snaží se při vši své zrůdnosti o co nejsympatičtější vze-zření. Jeho genialita je téměř přísl-o-večná. Svou moc a geniální schop-nosti ovšem nezískal tím, že se vze-přel Bohu. Jsou to ty schopnosti a potence, které získal od svého Stvořitele při svém vzniku a které nyní dal do služeb zla.

Z toho ovšem plyne, že ti du-chové, kteří se nepřipojili k jeho vzpouře, mají stejnou ne-li větší ge-nialitu a mohou tedy představovat jeho nejpřirozenější protivníky.

Jestliže Bůh dopouští, abychom byli ohrožováni, zkoušeni a souzeni Zlým duchem, nenechává nás opuš-těny, neboť současně posílá dobré duchy, aby stáli při nás a byli nám nápomocni. Neměli bychom na ně myslet a o nich

mluvit méně než o satanovi.

Jakkoliv je člověk proti ducho-vým bytostem tvor podstatně omeze-nější, dostává nicméně od Boha dary, které naplňují satana nepřekonatelnou závistí, záští a nenávisť a potěšení z jejich zmaření a zničení člověka náleží snad k jeho jedině, byť zrůdné a vpravdě ďábelské ra-dosti. Tyto Boží dary člověku jsou pro dobré duchy naopak zdrojem radosti a chvály a současně také úcty k člověku, který je předmětem tak velké Boží lásky. Jestliže pak tito dobří duchové zcela jasně vidí a chápou satanovu zlobnou zášť a lest, ujímají se člověka ne snad je-nom na Boží příkaz, ale tak říkajíc z vlastní iniciativy, která vychází z jejich přirozenosti a z jejich ne-smírné lásky k Bohu a ke všemu dobrému, co vyšlo z jeho ruky. Dobří duchové se člověka ujímají te-dy také z toho důvodu že jej nesmír-ně milují. Máme v nich ty nejlepší, nejvěrnější a nejzeistištější přátele. Všechny jejich znalosti, s c h o p n o s t i a dovednosti, všechny jejich mohut-nosti, i ty, které ani nedokážeme tušit, jsou nám k službám. Tito naši přátelé vidí velmi dobře do karet našemu nepříteli, který naopak vel-mi dobře ví,

jakého má v našem do-brém duchu protivníka, a je vše-možně zainteresován na tom, aby odváděl naši pozornost od něho a od vědomí, že je v trvalé společnosti s námi. Máme-li kdykoliv pocit úpl-né osamocenosti, je v tom vlastně i ďábelský klam, který nás má na-klonit k tomu, abychom si hledali přítele jinde, třeba v našem nepří-teli.

A přece se můžeme více než spolehnout, že nejsme vůbec nikdy osamoceni, ani tehdy ne, když blou-díme a obracíme se k svému Otcovi zády. Vždy a všude nám stojí po boku Přítel, kterého nejsme schopni nikdy a ničím od sebe odradit, zapu-dit či znechutit. Tento živoucí dar Boží lásky je s námi bez ohledu na to, jak o něho stojíme a co si o něm myslíme, i když o něm vůbec neví-me. Prožívá s námi všechny naše radosti i trampoty, významné udá-losti i ty nejobyčejnější banality všedního dne. Je s námi i v těch chvílích pro nás nejtěžších. Když Boží Syn se jako člověk potil krví v hrůzné osamělosti opuštěn všemi, i svým Otcem, ten, kdo jej neopustil, byl jeho anděl: *Přistoupil k němu a těšil ho* (Lk 22,43). Naši andělé si nás proto tak váží, že poznali velice dobře, za jakou cenu jsme byli vy-koupeni. Byli u

Kristova vtělení v Přečisté Panně, oslavovali Boha při jeho narození v nuzném chlěvě, znají každou podrobnost z jeho života, byli bezprostředními účastníky jeho mystického sebeodevzdání ve večeřadle i jeho těžkého utrpení a pokoření. Jako svědkové jeho oslavení nemají vroucnější přání a horlivější snahy než nám pomáhat, abychom i my došli do Kristovy slávy. (Mohou nám vyprávět o všech těchto událostech, když je přizveme ke své modlitbě sv. růžence.)

Z dětství a z obrazů v nás možná přetrvává představa anděla strážce, který opustil nebe a který se pohybuje někde za našimi zády a je tam v pohotovosti pro případ nějakého ohrožení. Ve skutečnosti naši dobří přátelé *stále patří v nebi na tvář nebeského Otce* (Mt 18,10) a také s námi si přejí pobývat „tváří v tvář“. Ty nekonečné monology samomluvy, které vedeme tak často sami se sebou, jsme mohli dávno nahradit přátelským ba kamarádkým dialogem s našim skutečným duchovním průvodcem. Můžeme si s ním povídat o všem a připustit jej i **v našem vědomí a v naší víře** do naší společnosti při všem, co děláme. Můžeme si s ním povídat o těch nejobyčejnějších starostech všedního dne stejně jako o vážných problémech, se kterými si nevíme rady. Podělme se s ním o každou radost, přiberme jej ke své zábavě. Každý, s kým se setkáváme, má také svého andělskéhoho přítele a tyto nebeští průvodci jsou mezi sebou více spřízněni než lidští bratři a sestry. Vědomí jejich společnosti nám může být nápomocno při tolika složitých situacích vzájemných mezilidských vztahů. Je-li nám zatěžko s někým promluvit, obraťme se nejdříve spolu s našim Přítelem na jeho Průvodce. Nebojme se, že svého Přítele urazíme, když jej příliš „polidštíme“. Naopak, má z to-ho

upřímnou radost, protože i jeho Pán se stal jedním z nás. Anděl není mužského rodu, má stejně blízko k oběma pohlavím. Můžeme mu dát i lidské jméno, které je nám blízké a milé.

Příkladem hluboce lidského sblížení s andělem strážným je Pater Pio. Spolu bojovali, spolu se modlili, spolu chválili nebeského Otce. P. Pio řekl sám o sobě, že za to, čím je, vděčí především svému andělu. Jako dítě jej P. Pio viděl v podobě dítěte. Nazýval jej i v dospělosti „přítelem z dětství“. Celý život si uvědomoval jeho společnost a jeho působení a měl k němu dojmavě něžný důvěrný vztah, který se po-stupem času stále více prohluboval. Jeho nebeský Přítel mu prokazoval vzácné služby především v těch chvílích, kdy si otce Pia vyžádal *sa-tan, aby jej tříbil jako pšenici* (Lk 22,31). Ukazuje se, že to byl právě tento nebeský Přítel, který dělal čáry přes satanovy rozpočty. Jsou zaznamenány i zcela mimořádné doklady andělovy spolupráce. V roce 1912, když P. Pio byl ze zdravotních důvodů v Pietrelcině, napsal mu jeho zpovědník dopis řecky a francouzsky, aby zkoušel jeho ctnosti. Don Salvatore Pannullo stvrdil pod přísahou, že ačkoliv P. Pio cizí jazyky neznal a neměl u sebe nikoho, řekl mu obsah celého dopisu. Na otázku, jak mohl dopisu porozumět, odpověděl P. Pio: „*Můj anděl strážný mi všechno vysvětlil... Ačkoliv úkoly nebeských bytostí jsou tak velké, ten můj mě ještě musí učit cizí řeči.*“ Jsou dokonce zachovány dva do-pisy, které P. Pio napsal za pomoci svého anděla ve francouzštině.

Jednou dostal P. Pio dopis, který byl celý politý inkoustem.

P. Pio napsal: „*Za pomoci anděla jsme zase toho Kozáka přemohli. Můj anděl mi poradil, abych dopis pokropil svěcenou vodou. Satan mě chtěl za každou cenu zničit. Nasazuje do díla*

celé své dábelské umění, aby to dokázal. Ale je vždy smeten. Můj anděl mě ujistil: Nebe je s tebou!“

Při jednom těžkém duševním zápasu se před otcem Piem zavřelo samo nebe. V zoufalství volal svého anděla, ale i ten jej nechal čekat. Konečně se objevil a přinesl mu útěchu. P. Pio vypráví: „Vyčetl jsem mu jeho dlouhou nepřítomnost. Abych jej potrestal, řekl jsme mu, že jej nechci vidět. Ale anděl mě přitáhl k sobě, vzal mě do náruče a prosil, abych se na něho podíval. Pozvedl jsem oči a viděl jsem, že je celý za-rmoucený. Řekl mi: 'Neboj se, jsme stále s tebou. Moje láska k tobě se nezmenší, ani ve smrti.' A pak mě začal utěšovat způsobem, který se nedá vypovědět.“

Jednou mu jeho anděl svěřil toto: „Ježíš dovolil satanovi, aby na tebe útočil, protože právě to v Něm vy-volává soucit a stáváš se mu ještě milejší. Ježíš chce, abys mu byl ve všem podobný, i v jeho smrtelné úzkosti, na poušti, v zahradě Getse-manské i na kříži.“ A jak dále vyznává P. Pio: „Můj přítel z dětství dělá všechno, aby zmírňoval utrpe-ní, které mi působí pokušitel.“

Odpusť, můj Přítele, že tě tak málo znám. Pojď, povykládáme si z očí do očí a budeme spolu chválit našeho Otce.

Václav Uherský

OTA VÝBORNÝ

fakulta. Navzdory tankům ruských okupantů vnitřní obroda společnosti nebyla zcela udušena. V semináři vlád optimismus. Přicházeli adepti kněžství z olomoucké i brněnské diecéze: nejen hoši po maturitě, ale i ti, kteří museli dlouho čekat a mnozí z nich měli už své roky. Všimli jsme si i jednoho, který by se dal nazvat „stařec s pohledem dítěte“. Nemluvil, jen svým pohledem vyzařoval pokoru a vstřícnost. Když jsme se s ním pokoušeli dát do rozhovoru, odpovídal většinou jen jednou větou: „**Je to výborné.**“

Téměř na všechno reagoval těmi-to slovy řečenými s vnitřním nadšením. Jako by ani nedovedl říci nic jiného. *Napadlo nás, jestli to není nějaký prostáček. Ale brzy jsme se dověděli, že je to doktor medicíny, uznávaný internista a diabetolog, 10 let vězněný pro náboženské svědec-tví. Pan doktor Ota Opálka.*

Později, když jsme se s ním čas-těji dostávali do řeči, zeptal jsem se ho: Oto, a řekni, proč je to výborné? A on se zamyslel a pak mi svěřil dokonce napsanou odpověď, kterou jsme nazvali „Otova optimologie“ (a mohu říci, že dodnes pro mě znamená víc, než např. Ottův Slovník naučný):

Tak tedy zaprvé: „Bůh je lás-ka.“ Nemůže být výbornější zprá-vy. A to platí vždy a za všech okolností.

Zadruhé: „Těm, kdo milují Bo-ha, všechno napomáhá k dobré-mu.“ Opět věta z Písma, z níž není těžké odvodit, že vlastně „všechno je výborné“.

A konečně zatřetí: Omne ens est bonum. Každé bytí je dobré. Protože co Bůh stvořil, ne-může být než dobré, ba výborné. A pokud vidíme ve světě něco ne-bo někoho, kdo je zlý, pak je jen ☞

Bylo to v září 1968. Zaslouhou Dr. L. Dýmala, P. Ant. Šuránka a P. F. Bílka se obnovoval seminář a boho-slovecka

☛ **deformovaný a tím, že ho budeme milovat, ho napravíme.**

Mohu říci, že za 4 roky spo-lečného studia v jednom ročníku a pobytu v semináři, jsem ho nikdy neviděl rozloženého, vyvedeného z míry nebo „naštvaného“. Ti, kdo ho znali, to potvrdí. Když za pár let komunistická normalizace likvidova-la náš seminář, fakultu a my byli plni rozladěnosti, zklamání a zlosti vůči tomuto bezpráví, Ota seděl a nic neříkal. Tehdy jsem se ho ptal: „Tak co, je to pořád výborné?“ A on mi odpověděl: „Víš, je to výborné, ale něco tomu

schází.“ To bylo označení toho nejhöršího stavu, jaký mohl nastat, včetně katastrofického scé-náře.

Mnohokrát v životě jsem se vracel a dosud se intenzivně vracím k této optimologii a zjišťuji, jaká je v ní pravdivost a síla. Skoro po 20 letech jsem jel Otu navštívit na druhý ko-nec Moravy, když jsem zjistil, že umírá na rakovinu. Přijal tehdy nás, dva své kněze spolužáky, s úsmě-vem a řekl nám: „Hoši, je to výborné a bude to ještě výbornější.“ A opět tam byl onen nefalšovaný, nadšený pohled vnitřní radosti, který se nedá předstírat, a už

vůbec ne na smrtel-ném lůžku.

Věřím, že Ota, kněz svatého ži-vota, je už u cíle, a cítím vnitřní touhu podělit se o jeho „opti-mologii“ se všemi, kdo hledají hlubší vztah k Pánu, nebo vůbec smysl života. Tento muž, přítel, bratr, člověk výjimečné lásky a vyrovnanosti, by neměl být za-pomenut.

Biskup Josef Hrdlička

Z MYŠLENEK SESTRY JULITTY RITZOVÉ (1.)

od tebe, všechno patří tobě. Odejmi mi mne a dej mne sobě. **Můj život, moje tělo, moje schopnosti necht' jsou jedinou chválou tvé vznešenosti a slávy. Dej mi svou milost a budu mít vše. To, co mi dáš, chci používat s radostí a vděčností tak, jak ty chceš.**

Jsme zde na světě jako tvorové, abychom spolu s kamením, rostli-nami a zvířeti chválili a velebili Boha. Modleme se proto mnoho k Boží slá-vě. Nemysleme při tom na sebe, na své pohodlí respektive nepohodlí. Jen se tiše postavit před Boha a chválit: „Sláva Otci ... s tichou ne-vyslovenou prosbou o rozmnožení víry, naděje a lásky.

Stanovte si nějaký krátký čas, nejdříve 5 minut, kdy nebudete dě-lat nic jiného a nemyslet na nic jiného, než že budete říkat „Sláva Otci“ a dělat při tom kříž, abyste jako tvorové chválili Boha.

Sláva Bohu - a pak pokoj lidem. Nepřemýšlejte o tom, zda se vám to podařilo nebo ne, jen rychle, krátce třeba i zdánlivě nedokonalé „Sláva Otci.“ Čím prázdnější bude vaše duše od vás samých, tím více nastoupí činnost Ducha svatého, aby se zde rozvíjela, aby ustupovalo „já“ a všechna duchovní marnivost. Pak se dostaví pokroky. Cvičte tedy ra-dostnou chválu. Z toho má církev veliký prospěch a i my získáme mnoho. Pryč s malichernou sebe-kontrolou. Láska! Činná láska v mo-dlitbě, Boží chvála! Co je skutečně nedokonalé, to ukáže stále lépe a stále hlouběji Duch svatý.

Sebezapření neznamená sebe-zničení. Odstraňuje nepořádek a uvolňuje ducha pro Boží působení. Žádný strach a obavy před něčím velkým, což by nás mohlo svést k zbabělosti a ústupu od nastou-pené cesty. A nedělat si žádné umělé těžkosti, kromě malých od-řikání, nebo raději ještě menších, jen klidně a uvědoměle z lásky! V pocitu radosti občas, nejlépe ráno po rozjímání: roztáhnout široce paže skrze Marii vstříc Spasiteli a skrze něho vstříc Nejsvětější Trojici.

Magnificat! Tak nás učí Matka Boží v každé situaci, jak zachovat vnitřní svobodu s Bohem a v Bohu. **Neposlouchat ty spodní hlasy, řeč těla, vášní, zvláště ne hněvu, nýbrž učit se**

naslouchat tichému hlasu Božího Ducha. Tak se na-učíte vidět všechno v Bohu a Boha ve všem a zůstat tak zcela svobodní. Nekritizovat sám sebe, nýbrž vracet se stále k modlitbě lásky, k Bohu. Jen tady poznáte pravdu, co je do-bré a dokonalé a co není dokonalé.

Jen naše vlastní vůle a naše vlastní činnost bez Boha ruší náš pokoj a odnímá nám jistotu. Proto se musí naše duše stále více opírat o Boha, a udělá to, když najde odva-hu přestat bojovat proti svým sla-bostem, přestat se jim divit, a místo toho říkat jednoduché „Sláva Otci“ pevně, slavnostně a odvážně, zapo-menout na sebe a chválit bez násilí, z lásky. Jde to stále lehčeji a duše začne své slabosti milovat jako prostředek k oslavě Boží. „Právě když jsem slabý, jsem silný.“ Ne tehdy, když jsem silný, když se mi vše daří, když jsem lidsky spokojen a má kontrola vykazuje dobré vý-sledky. O skutečných dobrých vý-sledcích hovoří duše jediné s Bohem. Stejně jako své lidské neúspě-chy používá v něm a s ním jako prostředek pro spojení s ním. *Rád se budu chlubit svými slabostmi, aby milost Boží byla ve mně zjevná* (Sv. Pavel).

Bůh posuzuje jediné podle lásky, a kde může člověk prokázat více a skutečně opravdové lásky, než když ve slabostech může projevit úplnou důvěru, kde sám o sobě je tlačěn do propasti. *Když jsem slabý, jsem sil-ný.* Toto tajemství je velmi jedno-duché, ale pochopí je jen ten, kdo se v něm cvičí. Tímto cvičením, které je spojeno s láskyplným sebezapřením, učí se člověk prožívat skutečnost, přítomnost, a to vytváří v duši pokoj. Jde od situace k situaci, nechává se nést přítomností a stále se k ní vrací. A tak každou situaci k milosti.

J. Ritzová se narodila roku 1882. V roce 1901 vstoupila do řadu Sester Vykupitele ve Würzburgu. Několik let působila jako učitel-ka, pak byla 26 let v r á t n o u v klášteře. Její život byl vedle neúnavné činnosti naplněn modlitbou, která ji přivedla k mys-tickým zkušenostem. Zemřela v roce 1966.

K sjednocení s Bohem přivede duši tichá, trpělivá, vytrvalá modlit-ba a radostné poddání se Boží me-todě: tím, že říkáme „ano“ uprostřed všedních dnů. V tichosti, nechtít nic, jen nechat působit Boha. Tiše v so-bě, s Bohem, s tichem v duši, tiše jako Maria u prahu svatostánku. Ti-še, tiše, naslouchat, co tomu ří-ká, poslouchat, co chce, jak to chce, jak dlouho a kde On chce.

„Pane, dej ať vidím, slyším a jdu. Pane, ty musíš mluvit, konat, ty musíš všechno způsobit. Dej mi ne-omezenou nedůvěru ke mně. Dej mi neomezenou důvěru k tobě. Jen ty necht' ve mně myslíš, chceš a jed-náš. Jen ty sám.“ Dábel nemá žád-nou moc u těch, kteří důvěřují v Bo-ha.

Vezmi si, Pane, můj rozum, moji vůli, moje vnější i vnitřní smysly, moje vášně, moje vegetativní schop-nosti, všechno je

KDE JE, SMRTI, OSTEN TVŮJ ?

ZAMYŠLENÍ NAD KŘESŤANSKOU ESCHATOLOGÍÍ

Památka zemřelých, kterou si připomínáme vlastně celý měsíc listopad, nás vede nejen k vzpo-mínkám a modlitbám za naše drahé, kteří nás pře-*dešli, ale přivádí nás k zamyšlení nad skutečností, že i nás čeká ta chvíle, kdy budeme muset opustit tento svět.* V blízkosti konce církevního roku si tak oživujeme vědomí velkého společenství církve putující, trpící i církve vítěz-né. *Okamžik naší smrti bude pro nás tím bodem, kdy skončí naše při-slušnost k církvi putující. Je to záro-veň okamžik, kdy dojde ke konečné-mu a definitivnímu zhodnocení naše-ho života. Vyplývá to jednoznačně z celého smyslu starozákonního i no-vozákonního zjevení. Na tento klí-čov^y bod naší existence mnoho lidí nerado myslí a snaží se jej vytlačit ze sféry vědomí, připomíná nám jej nicméně vytrvale jednak skutečnost, že se s faktem smrti setkáváme stále častěji ve svém okolí, ať chceme nebo nechceme, jednak přicházejí s touto tematikou nejrůznější náboženské sku-piny a směry, a dokonce i „věda“. Je pro nás existenčně důležité, aby-chom si v konfrontaci s nejrůzněj-šími koncepty konce lidského života, jeho smyslu a posmrtného promě-nění zachovali zcela jasnou orien-taci na základě toho, co nám o té-to věci zjevil sám Bůh a co je předmětem naší víry.*

Co je smrt?

Z teologického hlediska se smrtí rozumí definitivní a nenávratný ko-nec lidského života, tedy bod, z ně-hož není žádný návrat zpět do tohoto života. Všechno to, co nám někteří autoři předkládají jako pro-žitky lidí, kteří se dostali za práh života a díky vyspělé medicíně se vrátili mezi živé, nejsou zážitky ze světa za hranicí smrti, nýbrž zkušenosti z blízkosti této strany hra-nice. Nejsou to zážitky „z oné strany“, nýbrž zážitky z návratu od hraniční situace.

Křesťanská tradice nám smrt vy-světluje jakožto trest za spáchaný hřích. Původní teologická interpre-tace, že první člověk před pádem požíval mimopřirozeného daru ne-smrtnosti, naráží dnes na určité obtíže. Je asi těžko představitelné, že by se země mohla soustavně za-plňovat nově narozenými, z nichž by nikdo neodcházel. Bylo by možno rozebírat biologicko-ekologické i so-cilogické problémy s tím spojené. Jak ovšem uvádí F. J. Nocke, dů-sledkem trestu za vinu není sama o sobě skutečnost, že lidský život je časově omezen a jednoho dne skon-čí, nýbrž skutečnost, že toto ukon-čení prožíváme jako něco nepřátel-ského, co se obrací proti nám a pro-ti smyslu našeho života. Nejde tedy o samotnou

smrt, nýbrž způsob, jakým člověk tuto smrt prožívá. Ten-to prožitek není důsledkem Božího rozhodnutí, nýbrž rezultuje z našeho vlastního egoistického zaměření, do něhož jsme svým proviněním za-bředli. Víra nám pak nenabízí něco jako popis této situace, nýbrž uka-zuje nám východisko z ní: díky Božímu milosrdenství se před člově-kem otevírá cesta naděje a lásky jakožto šance, jak překonat takový prožitek a osten smrti. Mluví-li Nový zákon o smrti, nemá tím na mysli vždy jen konec lidského života, nýbrž stav nemilosti bez s p o j e n í s Bohem. Kdo slyší Ježíšovo slovo a věří Otcí, přechází ze smrti do života (Jan 5,24). Je to tedy láska, opak egoismu, pro kterou přecházíme ze smrti do života (1 Jan 3,14) a která také může proměnit smrt z trpně přijímaného strádání na aktivní úkon odevzdání. Jestliže náš život byl umíráním sobě samým a hříchu, byl aktivním překonáváním egois-mu, který nás zahání do smrtelných křečí, pak konečná biologická smrt se stává vyvrcholením onoho umírá-ní s Kristem. V láskyplném odevzdá-ní sebe pro Boha a pro bližní umí-ráme svému egoismu a ve smrti pak odevzdáváme do Božích rukou všechno i to, co jsme mu obětovali kousek po kousku již během svého života. Smrt zbavená ostnu - to je radikální a bezvýhradné odevzdání se Bohu, v němž víra, důvěra a láska překračuje samotnou smrt. Aby touto transformací smrti nejen umožnil, ale také ozřejmil, Boží Syn stal se nám podobným a vydal sám sebe. Spojuje - li se naše smrt s je-ho smrtí, obnovuje se původní řád a původní vztahy.

A co očistec?

Pokud však se umírání sobě ne-uskutěnilo plně za tohoto života, stane se tato diskrepance pro každé-ho zřejmá při konečném setkání s Ježíšem Kristem, jehož bezvýhrad-ná oběť mu dala právo posoudit naši nedokonalost, ale současně je přesvědčujícím dokladem jeho lás-ky, neboť nepřišel, aby soudil, nýbrž aby spasil. Je tedy ještě nezbytné definitivní očistění, které člověka naplňuje na jedné straně blažeností z postupujícího osvobozování od vše-ho, co nám brání přiblížit se k Spa-siteli, ale současně je velmi bolestné, neboť nás musí zbavit toho, co jsme, neoprávněně a nesprávně, učinili součástí sama sebe. Představa očist-ce jako určitého místa, v němž v ur-čitěm čase probíhá odpykávání vy-měřeného trestu, která je vlastně jen projekcí naší pozemské zkušenosti, může tedy být nahrazena pojetím očistného procesu, který se

usku-tečňuje v člověku samém. Takto chápané očišťování je pramenem hluboké naděje a hluboké lásky a vděčnosti: přes všechnu nedoko-nalost na konci života stanu se díky přátelství milosrdného Boha přece jen tím, čím jsem se měl stát. Miluji svého Otce i svého Spasitele, protože mě nezavrhne, nýbrž mi připravil nezaslouženou možnost projít očist-ným ohněm, abych mohl věčně pa-třit na jeho tvář. Tato naděje je současně výzvou již nyní využít každé chvílky k růstu očistné lásky na úkor deformujícího egoismu.

Modlitba za zemřelé

Jestliže opouštíme dosavadní představy o lokální a časové dimen-zí, které jsme přisuzovali očistci, nezpochybňujeme tím význam mod-lítek za zemřelé? Tato modlitba by mohla být pochybná, kdybychom vycházeli z podmínky, zda ti, za které prosíme, ještě teď jsou v očist-ci. Jestliže očišťující bolest není vy-měřenou mírou trestu, nýbrž výsledek vlastního doznání rozporu mezi Bohem nabízenou možností a sku-tečným stavem člověka, nesměruje naše modlitba k tomu, aby Bůh od-pustil trest nebo ukrátil muka. Naše modlitba je spíše výrazem lásky, která překonává egoismus. Je po-kračováním skutečností, že naše láska k Bohu se uskutečňuje v prvě radě láskou k bližním. Ti, kteří nyní v radostné naději dokončují bolestný proces sebeočišťování, byli celý svůj život závislí na druhých lidech a skr-ze ně jim byla zprostředkována Boží láska. Naše sepjetí s bližními nebylo jejich odchodem z tohoto světa pře-rušeno, přešlo jen do jiné úrovně. Naše modlitba za ně pak nesměruje k tomu, aby je vysvobodila z očiš-ťování, aby jim něco ušetřila, nýbrž aby jim v jejich očišťování pomá-hala, podporovala je a ulehčila jim tento bolestný proces přibližová-ní k Bohu, kterým nemohou ne-projit. Tato modlitba ovšem není jednosměrnou záležitostí, nýbrž je součástí vzájemných vztahů ve společenství svatých. Jak č t e m e v koncilním dokumentu, *my všichni máme, byť v rozličném stupni a roz-ličném způsobu, společenství v téže lásce k Bohu a bližním... Jednota těch, kteří ještě putují, s těmi, kteří již odpočinuli v Kristu, nikterak ne-končí* (LG 49). Naším prosbám za zesnulé bratry a sestry vycházejí vstříc jejich přímlyvy za nás, a tak jedni druhým pomáhají v očišťování srdce až k jeho naplnění ryzí Boží láskou.

A peklo?

Jestliže nás víra naplňuje nadějí, že ☞

☉ dospějeme k patření na našeho Otce a Stvořitele, neznamená to ni-kerak, že by vylučovala tragickou možnost, že tohoto svého cíle nedo-sáhneme. Křesťan doufá v záchranu a spásu všech lidí, musí však sou-časně, i pokud jde o něho samého, počítat s možností konečného se-lhání. Byl by to ten smutný případ, kdy egoistické zaměření na sebe sama dosahuje takového stupně, že se zvrátí v odmítání Boha. Konečné setkání s Bohem pak nemůže vy-volat naději a lásku, nýbrž zoufal-ství, hnus na sebou, zášť k Bohu a nenávisť k němu i ke všemu, co existuje. Zatímco láska a naděje přeroste nakonec do spojení s Ot-cem, odmítání Boha se dovrší **defi-nitivním odloučením od něho a od všeho, co je dobré a krásné.**

Víra v možnost věčného zatra-cení je však odlišná od víry v nebes-kou blaženost. Tato je totiž spojena s nadějí, což o oné říci nejde. To nachází svůj výraz i ve skutečnosti, že zatímco církev nachází své dosta-tečné důvody pro to, aby o někte-rých svých synech a dcerách s jisto-tou prohlásila, že dospěli k Bohu, nikdy neřekla a neřekne o nikom, že je na věky zatracen. S láskou a na-dějí na trvalý život s Bohem roste v člověku i láska a naděje a touha

setkat se pak se všemi lidmi. U sv. Jana Boska vyústila tato láska v prakticky uskutečňované životní heslo: „**Pane, dej mi duše a všech-no ostatní si vezmi!**“

Hvězda jitřní

Jako záruku naší víry a naděje představuje nám Ježíš Kristus svou **nejčistší a neposkvrněnou Matku.** Té, které se nedotkl ani stín viny, nemohla se dotknout ani smrt. I její pozemský život skončil, nikoliv však zničující smrtí, nýbrž **přechodem do slávy nebeského Otce.** Zatímco na-še tělo, které bylo předmětem i ná-strojem hříchu, podlehne zkáze jako důsledku viny, její tělo došlo promě-nění a oslavení. Až budeme očištěni, i my budeme proměněni. Jako první mezi věřícími je **Maria pro nás zá-rukou i vzorem.** Ale také bezpečnou průvodkyní a matkou, která, ačkoliv se v nejmenším neprovinila, prošla vším lidským utrpením a zná tedy z vlastního prožitku důsledky a do-pady lidských vin i slabostí. Podob-ně jako její Syn odešla za ním, *aby nám připravila místo.* Podobně jako On *nás nenechává samotné a při-chází zase k nám.* Chce nám po-máhat, protože *v domě Otcově*

je přibytků mnoho. Nechce, aby zůstaly prázdné. Jako každá lidská matka **a víc než ony** má také tu nejvrouc-nější touhu *ukázat všem svého Syna.* Jít za ní znamená jít vstříc je-jich i naší radosti, i když cesta pove-de *údolím stínů.*

Kde je, smrti, osten tvůj?

Václav Uherský

Prameny:

Nocke, F. J.: *Eschatologie. Düsseldorf 1991*
Rahner K.: *Das christliche Sterben. In: Schriften zur Theologie 13, Einsiedeln 1978*
Ratzinger, J.: *Eschatologie - Tod und ewigwes Leben. Regensburg 1977*

Z DOPISŮ ČTENÁŘŮ ...

NA CESTĚ ...

Zažil jsem zvláštní příhodu. V neděli 2. října t.r. jsem cestoval časně ráno autobusem z Brna do Bystřice pod Hostýnem a pak jsem zamýšlel pokračovat v cestě na sv. Hostýn. Byli jsme zde koncem června i s manželkou, ale poněvadž tato je nemocná, jel jsem tentokrát sám. Kon-cem října budeme mít totiž 45. výročí sňatku, který jsme uzavřeli v r. 1949 tady u P. Marie Svatohostýnské. Jel jsem podě-kovat za všechna dobrodiní, která jsme od Ní za tu dobu přijali a také poprosit o Její další přímlyvy u boha za ulehčení tíhy přicházejícího stáří. Kromě toho jsem chtěl také vykonat nepatrně malou službu pro brněnské salesiány ve věci příspěvků na stavbu kostela Panny Marie a střediska mládeže v Brně-Žabovřeskách.

Cesta téměř prázdným autobusem probíhala neobyčejně klidně, takže člověk nebyl rušen v myšlenkách, ve kterých převládala radost z cesty k tomuto duchovně vznešenému cíli. A právě toto své hlubší zadumání považuji za příčinu toho, že jsem zastavení autobusu v Bystřici jaksi nevnímal. Svůj omyl jsem zpozoroval až při dalším zastavení, asi deset kilometrů dále. Nešťasten jsem vystoupil a dal se pěšky cestou zpět, spoléhaje na úspěch při stopování aut. Byl jsem zdrcen. Uvědo-mil jsem si svou svízelnou situaci a mimo-děk mne napadla téměř heretická myšlen-ka, proč to P. Maria dopustila, když s tak čistými úmysly a nesmírnou důvěrou k Ní jedu? Avšak vzápětí jsem v duchu poprosil o

odpuštění, neboť jsem si uvědomil, že celou tuto situaci jsem si svou nepo-zorností zavinil vlastně jen já sám.

Zanedlouho mne dojíždělo osobní au-to a já nesměle zvednul ruku. Odpovědí byl pouze úsměv mladého řidiče, který byl ve voze sám. Nedivil jsem se; bělovlasý děda jistě moc zajímavým stopařem není. A tak podobně to pokračovalo dosti dlou-ho dále. Moje situace se mi jevila zcela beznadějně: půjdu-li celou cestu pěšky, dostanu se k cíli nejdříve v poledne, tedy po bohoslužbách a také jiný záměr ne-uskutečním. Vše je tedy zbytečné, protože pak už mne brzy čeká cesta zpět. Všechno je tedy zhaceno.

Nevím, po kolikáté už ochable jsem zvedal ruku, když tu najednou auto, v němž seděli dva lidé středních let, mi zastavilo. Byli to manželé. Ochotně mne přibrali. Vypověděl jsem jim, co se mi při-hodilo a zmínil jsem se také o svém úmyslu jet na sv. Hostýn. k mému velké-mu překvapení mi sdělili, že oni tam jedou také a že brzy budou mít zase oni 25. výročí sňatku. V přátelské debatě, naplně-né zvláštní důvěrou a upřímností, jsme si toho cestou až k parkovišti pod kopcem a pak ještě v autobuse na Hostýn stačili říci hodně. Dal jsem jim fotokopie mnoha neobyčejně zajímavých článků z týdeníku SVĚTLO i jiných. Zvlášt' je zaujalo dílo vý-stavby chrámu ke cti P. Marie v Brně, jehož zbudování si vzali za svůj přetěžký úkol salesiáni, jako pokračovatelé díla Do-na Boska. Obdivovali moderní architektu-ru chrámu i stav stavby, viditelný z letáč-ků, vydaných Salesiánskou oratoří Don Bosko. Chtěl jim také věnovat za jejich do-brotu „cihlu“, ale oni mi ji přes moje dlou-hé odmítání zaplatili částkou uvedenou v podtitku - dvacet korun. Cítil jsem, že jsou tito manželé za všechno co jsem jim dal a s

čím jsem je seznámil, velice vděčni a upřímně rozradostněni.

Až potud by nebylo na této příhodě nic výjimečného. Ale když jsem pak spo-lečně s manželi vystupoval vzhůru po schodech k svatohostýnské bazilice, sděli-la mi paní něco zvláštního. Něco, co činí celou tu mnou popisovanou příhodu ně-čím více. Řekla mi, že nyní ví zcela určitě, že za vším vidí vůli a lásku Panny Marie. Včera v sobotu že byli na svatbě a vrátili se domů značně pozdě v noci. ráno pak vstávali až po osmé hodině. Záhy po pro-buzení jí připadlo, že slyší zvláštní pobídku k návštěvě bohoslužby na sv. Hostýně. Manžel souhlasil. Vůbec je nenapadlo vy-mýšlet případné důvody proti. Připravila vše k vaření oběda až se vrátí, oblékli se a jeli. Pak potkali mne a vzali mne s se-bou. S tím jsme došli k chrámovým dve-řím. Bylo přesně deset hodin, začínala mše svatá. Srdečně jsem se rozloučili a vešli do svatyně Nanebevzetí Panny Ma-rie, kde jsme se již nespátřili.

Nepředstavili jsme se navzájem. Ne-vím také, odkud a jak dlouho tito dva do-bří lidé jeli, než mne nešťastného na silnici potkali. Nevšimnul jsme si ani poznávací značky jejich auta.

Avšak to nejdůležitější vím zcela urči-tě: byli jsme si navzájem do cesty posláni Pannou Marií. -ju-

Celodiecézni pout' v Hradci Králové se uskuteční 12. 11. na zimním stadionu od 8 hodin.

Ukončení a rozloučení asi v 16 hodin, místní a mládež dal-ší program až asi do 21 hod.

ZPRÁVY Z OLOMOUCKÉ ARCIDIECÉZE

Pouť dominikánské rodiny

V neděli 6. listopadu se koná v klášterním kostele Panny Marie v Uherském Brodě pouť dominikánské rodiny.

Mši sv. v 10.30 hodin bude celebrovat Otec provinciál ThLic. Dominik Duka OP. Po ní se uskuteční setkání bratří a sester v sále kláštera.

Z DIÁŘE ARCIBISKUPSTVÍ OLOMOUC

5. listopad - SO - 10.00 hod. Klimkovice, svěcení varhan (bisk. Josef); 10.00 Olomouc - dóm, udělení lek-torátu (arcib. Jan); 15.00 Ostrava, setkání mládeže (bisk. Josef); 16.00 Frýdek, kněžská sobota (arcib. Jan)

6. listopad - NE - 10.00 hod., Lin-hartovy

u Krnova - mše sv., 160. vý-ročí posvěcení (bisk. Josef)

12. listopad - SO - 10.00 hod., Olomouc - Dóm, udělení akolytátu (bisk. Josef); 10.00 Řetěchov - vy-svěcení kaple (arcib. Jan); 16.00 Ve-lehrad - kněžská sobota (arcib. Jan)

OKÉNKO DO HRADECKÉ DIECÉZE

5. 10. se Otec biskup zúčastnil zahájení akademického roku na farmaceutické fakultě v Hradci Králové a 12. 10. na Vysoké škole pedago-gické. 17. 10. byl pontifikální mši sv. zahájen akademický rok na nově zřízeném Institutu charitativních a sociálních služeb při Vysoké škole pedagogické. Nové odvětví studia vzniklo z iniciativy hradecké diec. charity. Vedoucím byl jmenován Mons. Jos. Socha.

8. 10. byl sídelním biskupem po generální opravě znovu vysvěcen zámecký kostel v Kuksu. Přítomen byl velmistr řádu sv. Huberta.

15.10. se v Lanškrouně konala slavnostní připomínka zesnulého zdejšího rodáka vídeňského arcibiskupa kard. Pfifflla. Byla mu odhalena pamětní deska za účasti O. biskupa Otčenáška, představitelů města a zástupců rakouského velvyslanectví.

18. 10. navštívila hradecké bis-kupství banskobystrická primátorka s doprovodem. Zástupcům B. Bys-trice i Hradce Králové jde o to, aby se přes rozdělení státu nejen zacho-valo to dobré, co vzniklo v minulosti, ale aby se to dále rozvíjelo. Existuje i hradecké partnerství s dalšími městy, např. s italskou Alessandrií a německým Giesenem. Giesenské přátelství přináší již užitečné plody. Předseda „Společnosti německo-čes-kého přátelství“ v tomto universit-ním městě prof. Brachtel neopome-ne při každé své návštěvě Hradce vzájemně se povzbudit s Otcem bis-kupem.

19. 10. byl v Dymokurech po-hřben pan hrabě Černín, zesnulý v zahraničí, ale převezenny do rodové hrobky. Rekviem sloužil probošt katedrální kapituly kanovník Exner,

pohřební obřady vedl poděbradský probošt kanovník Fr. Lukeš.

20.10. byla ve Fakultní nemoc-nici v Hradci slavnostně otevřena nová lůžková část kliniky rehabilita-ce a protetiky. Biskup Karel vyslal svého zástupce, který přečetl jeho pozdravný list.

Ve dnech 13.-18.10. poslal die-cézní biskup světicího biskupa Jo-sefa Kajneka na Ukrajinu do Čecho-hradu, aby tam také jeho jménem oslavil spolu s potomky českých ko-lonistů (mnoho jich bylo z hradecké diecése) 125. výročí založení tohoto městečka. Poprvé po Říjnové revolu-ci se zde udílela svátost katolického birmování. Birmovanců bylo přes padesát. Kromě toho Otec Josef po-světil základní kámen ke stavbě kos-tela.

Sobota 22. října byla pro králo-věhradeckou diecézi zvlášť slavnost-ní. Po ukončení generální rekon-strukce byl posvěcen apoštolský bis-kupský dům. Podrobnou zprávu při-neseme v příštím čísle „Světla“.

Dne 21. října oslavil 70 roků dp. vikář

Antonín Hýža z Plzně.

S jeho jménem je spjata neúnavné a obětavé působení v plzeňských farnostech.

Kajícíni, nemocní, posluchači kázání, lidé hledající světlo a útěchu - ti všichni od dětí až po nejstarší slyší z jeho úst laskavé a moudré slovo porozumění, povzbuzení a odpuštění.

Děkujeme Pánu za příklad jeho kněžského života v naší nové plzeňské diecézi, která má velký nedostatek duchovních povolání.

S blahopřáním mu vyprošujeme hojné Boží dary pro život pozemský i duchovní.

TISK ČBK

Kurz manželství a rodičovství

Katolická beseda Kopřivnice zve všechny mladé páry, snoubence, manžele, budoucí i stávající rodiče a všechny ty, které problematika manželství a rodiny zajímá na přednáškový cyklus „Manželství a rodičovství aneb Jak prožít harmonické manželství“, který se uskuteční v Katolickém domě ve dnech 25. - 27. 11. 1994. Na témata *Partnerské vztahy, Manželství jako povolání, Plánované rodičovství, Základy křesťanské výchovy a Filosofie a teologie manželství* budou přednášet odborníci, ja-kými jsou např. MUDr. Jitka Krau-sová, P. Václav Filipec, P. Jiří Kaňa, PhDr. Lubomír Štula aj.

V předpokládané ceně 350 Kč je zahrnuto kursovné, stravné, ubyto-vání a zájezd na Hukvaldy. **Při-hlášky a bližší informace o celé akci poskytne pí. Blahutová, Ka-tolická beseda, Štramberská 378, 742 21 Kopřivnice, tel. 0656/407 29. Uzávěrka přihlášek je 15. 11.**

Blahutová

VARHANICKÝ KVALIFIKAČNÍ KURZ

pořádaný Jednotou MUSICA SACRA začne v Brně, kostele P. Marie na ulici Křenová (blízko hlavního nádraží) v so-botu 12. listopadu v 9.00 hodin. Doba trvání: tři hodiny.

Předměty kurzu: 1. Doprovod zpěvu při liturgii dle Kancionálu; 2. Nauka o varhanách; 3. Řízení sboru a hlasová výchova; 4. Přehled dějin liturgického zpěvu; 5. Hudební liturgika.

Kurz bude probíhat v těchto termínech: 1994 - 12. 11., 10. 12.;

1995 - 14. 1., 11. 2., 11. 3., 8. 4., 13. 5., 14. 10., 11. 11., 9. 12.;

1996 - 13. 1., 10. 2., 9. 3.

Po úspěšném složení zkoušky bude vystaveno osvědčení o základní kvalifikaci. Účast na kurzu je bezplatná, pouze učební pomůcky se prodávají.

Přihlášky na adrese:

MUSICA SACRA, Petrov 4, 601 43 Brno.

Poslední možnost přihlásit se je při zahájení kurzu v sobotu 12. 11. v kostele na Křenové.

Dopis kardinála Meisnera

Kolínskému vedení Svazu katolic-ké mládeže poslal kolínský arcibis-kup kard. Joachim Meisner dopis, ve kterém vyjádřil závažné výhrady vůči jejich stanoviskům. V rámci ak-ce „Průvan v kostelní věži“ požado-vali mimo jiné uznání homosexuality jako rovnocenného programu vedle manželství a celibátu, „demo-kratickou církevní strukturu“ a kněžství žen. Kardinál ve svém do-pise varoval členy diecézního vedení Svazu před kroky, které by vedly „ven ze společenství víry a spole-čenství církve“.

„Mluvíme o teologii, ale srdce zůstává chladné“

Podle slov biskupa z Limburgu Kampfhause jsou německé církve „ve své administrativní schopnosti obry, ve svém duchovním vyzařování však trpaslíky“. Životaschopnost křesťanské existence do budoucna se však rozhodne jenom v poměru křesťanů k Bohu. „Lámeme si hlavy nad některými teologickými otázka-mi, ale srdce zůstává chladné,“ řekl biskup Fr. Kampfhaus ve Wetzlaru při bohoslužbě o svátku povýšení sv. Kříže.

Modlitba vítězí

V den oslav 1250. jubilea města Fuldy měl se v místní sportovní hale uskutečnit koncert satanské skupi-ny Black Sabbath. Do haly pro několik tisíc diváků se dostavilo jen 500 posluchačů, kteří se v prostoře úplně ztratili. Radost zavládla v mo-dlitběních skupinách, které se dlou-ho před koncertem vroucně modlily, aby si vyprosily odvrácení skandál-ního představení.

Přežilo i komunismus

Divčí katolické gymnázium sv. Terezie v Berlíně oslavilo sto let své-ho trvání. Jeho historie je zajímavá tím, že přežilo i komunistickou éru bývalé NDR jako jediná církevní ško-la. Katolické církevní školy zrušili už nacisté včetně školy sv. Terezie. Po válce je komunisté v tehdejší sovět-ské zóně (NDR) nepovolili obnovit. Pouze gymnázium sv. Terezie před-stavovalo výjimku díky okupačnímu statutu Berlína, kde o těchto záleži-tostech rozhodovali zástupci všech čtyř okupačních vojsk. Vláda NDR byla nucena respektovat tuto sku-tečnost.

Respekt, ne uznání

Rakouský kuriální kardinál Al-fons Stickler, prefekt Vatikánské kni-hovny, řekl v rozhovoru pro švýcar-ský časopis „Ewig“, že se množí ná-mitky proti chystanému modlitební-mu setkání sv. Otce Jana Pavla II. se zástupci světových n á b o ž e n s t v í v italském Assisi. Jsou obavy, jestli se tím

nepřispívá k náboženskému synkretismu a pocitu, že všechna náboženství jsou stejně hodnotná a každé má svůj díl pravdy. Kardinál Stickler zdůraznil, že toto je velkým nepochopením. V Assisi půjde o mod-litbu za mír, což je společná hodnota všech náboženství, jak pravého, tak nepravých. Účast Sv. Otce na setkání v Assisi nikterak neznamena u-znání pravosti buddhismu, hinduis-mu či islámu, řekl kardinál Stickler.

FROSSARD KRITIZUJE

Francouzský konvertita a katolický spi-sovateľ André Frossard, autor bestselleru „Bůh existuje, já jsem ho potkal“ a obsáh-lé knihy rozhovorů se Sv. Otcem Janem Pavlem II., se obrátil kritickým dopisem k francouzským biskupům. Stěžuje si pře-devším na teology: „...oloupi-li víru o její životní nerv, o tajemství a zázraky. Místo toho redukovali křesťanství na pouhou so-ciologii a historii, na kompromis se svě-tem. Svět ale, který žije ve strachu a duchovním hladu, potřebuje naději. Svět, který trpí tolika zklamáními, potřebuje a očekává od katolické církve víru, a ne vědecké hypotézy a pochybnosti.“

Frossard vytyká i francouzským bisku-pům, že jsou benevolentní vůči bludům, hlásaným v seminářích a v katolických školách a bojí se zasáhnout, aby nebyli nařčeni z „netolerance“ a „nerespektování plurality v církvi“.

Protestant oceňuje Pia XII.

Ve Švýcarsku byly zveřejněny paměti švýcarského politika, spiso-vatele a historika Jakoba Burck-harda (+ r. 1974). Jsou významnou obhajobou papeže Pia XII. Tento protestantský publicista vzpomíná na osobní setkání s Piem XII. bě-hem války, na jeho hluboký s o u c i t s oběti nacismu, který před ním projevil a na jeho pevné odhodlání využít všech možností pomoci posti-ženým. Burckhard uvádí, že Pius XII. byl přímo zoufalý z pocitu vnější bezmoci, kdy nemohl zlu války a na-cistické diktatury zabránit. „Byl to mučedník, který šel před námi v hlu-bokém utrpení,“ píše Burckhard a ostře protestuje proti pokusům sta-vět papeže koncilu Jana XXIII. do protikladu k údajně „konzervativ-nímu a politickému“ Piovi XII.

Nový Zákon v ukrajinštině

Nákladem 50 tisíc exemplářů byl vydán v Kyjevě ukrajinský překlad Nového Zákona. Autorem překladu je pravoslavný metropolita Jan z do-by ještě před bolševickou revolucí.

Komunistické úřady zakázaly jeho vydání.

Papež podpořil setkání v Sarajevu

Sv. Otec Jan Pavel II. schvaluje, aby setkání náboženských předsta-vitelů církví na Balkáně, věnované problematice války v bývalé Jugo-slávii, se uskutečnilo v listopadu. Oznámil to biskup Laurentij Trifu-novič ze srbské pravoslavné církve. Setkání se účastní kromě pravo-slavných a katolických hierarchů na Balkáně také bosenský mohame-dánský mufti Mustafa Cerić a patri-archa ruské pravoslavné církve Alexij II. Biskup Trifunovič vyjádřil naději, že přijede též papež Jan Pa-vel II.

700 let křesťanství v Číně

Na Tchajwanu započaly oslavy 700. výročí příchodu prvního kato-lického misionáře, františkána Ja-na z Montecorvina, do Pekingu. Tím by-lo zahájeno velkolepé dílo evange-lizace Číny. Oslavám na Tchajwanu (v Čínské lidové republice nejsou po-voleny) předsedá prefekt vatikánské Kongregace pro evangelizaci národů kardinál Jozef Tomko. Sv. Otec Jan Pavel II. ve svém pozdravném po-selství účastníkům oslav píše mimo jiné: „Jsem duchovně přítomen mezi čínskými katolíky. Ujišťuji, že jsem zvlášť blízko těm, kteří zůstali věrni Kristu a Jeho církvi a vydali této věrnosti svědectví navzdory všem těžkostem i za cenu hlubokého a dlouho trvajícího utrpení. Ukázali nám, že nelze rezignovat z jednoty s Petrovým nástupcem.“ V závěru lis-tu papež píše: „Nemůže existovat rozpor mezi požadavkem být dobrým katolíkem a být dobrým Číňanem.“

Papež požaduje morálku v obchodě

Sv. Otec Jan Pavel II. se podle agentury KNA vyslovil pro větší res-pekt k morálním hodnotám v tržní ekonomice. Řekl, že svobodné tržní hospodářství je povinno uskutečnit sociální nauku a dbát na etické principy, mezi nimiž je nejdůležitější ten, aby podnikatelé byli s c h o p n i a ochotni dát přednost požadavkům spravedlnosti a solidarity i v přípa-dě, kdy stojí v rozporu s efektivitou a ziskem. Stát musí tyto postuláty garantovat také odpovídajícími záko-ny.

ZPRÁVY TISK ČBK

Jak jsme v minulém čísle Světla přislíbili, přinášíme **podrobnější zpravo-dajství z oficiální dvoudenní návštěvy Mons. Jeana Louise Taurana, vatikán-ského sekretáře pro vztahy mezi státy.** Tato zpráva je datována 18. říjnem. V úryvku, který jsme uveřejnili v minulém čísle, bylo omylem uvedeno datum 13. Za překlep se čtenářům i TISK ČBK omlouváme.

red.

Praha 18. 10. 1994:

Včera 17. 10. proběhla v katedrále sv. Víta slavná mše svatá u příležitosti 16. výročí volby Svatého Otce Jana Pavla II. Hlavním celebrantem byl mons. Tauran, vyslaný Svatým Otcem, který sloužil mši svatou v latinském jazyce spolu s apoštolským nunciem Giovanni Coppou a biskupy Čech a Moravy. Na závěr slavnostní bohoslužby po-zdravil představitel náboženského a politického života, členy diplomatického sboru a všechen věřící lid, který se bohoslužby také účastnil. Mimo jiné pronesl tato slova:

„Budu šťastný, když budu moci po svém návratu do Říma tlumočit Svatému Otcí, že jsem zde tento večer našel shromáždění křesťanů, kteří nemají a neměli strach vydávat se za

křesťany a kteří si přejí udržet místo v české společnosti, dnes i v budoucnosti, aby jejich hlas byl slyšet a především, aby nebyl potlačovaný hlas Ježíše Krista, který říká všem: 'Já jsem cesta, pravda a život!'“

Homilii při této mši svaté měl plzeňský biskup František Radkovský, který zdůraznil slova Svatého Otce pronesené při různých příležitostech, zvláště při jeho návštěvě v České a Slovenské republice. Na prvním místě uvedl slova, která Svatý Otec pronesl v katedrále sv. Víta: „Stavte nyní chrám svobodného ži-vota vaší církve nikoliv n á v r a t e m k tomu, co zde bylo před tím, než vám byla uloupena svoboda, stavte jej v síle toho, k čemu jste během pronásledování uzráli...“ Dále plzeň-ský biskup připomněl myšlenku Desetiletí duchovní obnovy národa, přípravu na milénium smrti svatého Vojtěcha a vstup do nového tisíciletí opět slovy Svatého Otce: „Právě tato iniciativa může být důležitou cestou k dnes tak potřebné jednotě, cestou k jednotě v církvi, jednotě mezi církvemi i jednotě věřících s ostatními silami společnosti, které rovněž cítí odpovědnost za mravní zdraví náro-da. Aby však církev mohla naplnit své poslání při obrodě společnosti, musí stále pečovat o svou vlastní obnovu, obnovu v duchu a pravdě.“ Dále Svatý

Otec při návštěvě u nás zdůraznil účast laiků v politickém životě: „Kněžím nepřisluší podílet se na výkonu politických funkcí. Laiky však církev povzbuzuje, aby se účastnili podle své způsobilosti ob-čanského a politického života a dali se s otevřeností, poctivostí, l á s k o u a statečností do služeb veřejného dobra (srv. Gaudium et spes, 75). Je třeba, aby při tom zachovávali vzá-jemnou úctu a snažili se o jednotu a aby v duchu evangelia používali vždy i v politické práci čestné pro-středky, respektovali práva a čest každého člověka včetně svých od-půrců. Církev nelze směřovat se stá-tem. Ve svobodné a demokratické společnosti mají církev a stát ve vzá-jemném respektu pěstovat zdravou spolupráci v zájmu všestranného rozvoje lidské osobnosti. Církev na-pomáhá k tomu, aby se uvnitř náro-da i mezi národy stále víc rozmáhala spravedlnost a láska, podporuje i politickou svobodu a odpovědnost občanů.

Na závěr své promluvy biskup Radkovský pronesl úryvek z vy-stoupení Svatého Otce na Pražském hradě: „Mladí lidé této země, ucho-vejte si žízeň po duchovních hod-notách jako veliký plod utrpení va-šeho národa! Uchovejte si odvahu hledat pravdu a smysl života i za hranicemi, které chce vašemu hle-dání vnutit materialismus, ať už materialismus jako ideologie, či praktický materialismus konzumní-ho života. V jádru každého mate-rialismu je strach. Strach z nicoty, která zbývá, když je člověk oderván od skutečného vkladu svého život-ního smyslu. Proto také politické systémy, budované materialismem, se živí a udržují strachem.“

TISK ČBK, Daria Kalcovská

Katoličtí biskupové Evropy

Varšava 17. 10.:

Ve Varšavě skončilo společné za-sezení zástupců biskupských konfe-rencí zemí střední a východní Ev-ropy, kterému předsedal pražský arcibiskup Miloslav Vlk. Ve svém projevu popsal situaci církve v mi-nulosti i v dnešní liberální společ-nosti České republiky a nastínil úkoly, které před církví stojí. Přede-vším je nutná důkladná analýza minulosti i přítomnosti a stanovení předních cílů ve smyslu nové evan-gelizace a podle závěrů druhého va-tikánského koncilu.

Plzeňský biskup František Radkovský uvedl, že v 320 farnostech jeho diecéze pracuje pouze 73 kněží, jejichž průměrný věk je nad 60 let, a na kněžství se připravuje pouze 9 kandidátů. „V této situaci je ne-zbytné, aby se do práce zapojili ve větší míře sami věřící a aby se z kaž-dé farnosti vytvořilo pevné spole-čenství.“

Biskupové vydali závěrem provo-lání, ve kterém zdůrazňují, že „de-mokracie bez hodnot se snadno mění v otevřenou nebo skrytou to-talitu. K překonání dědictví totality nestačí pouze změna hospodářského a politického systému, je třeba si všimat i základních morálních

hod-not a brát v úvahu nutnost hluboké duchovní přeměny v životě jedno-tlivce i společnosti.“

Biskupové zaslali pozdravný do-pis papeži Janu Pavlu II., ve kterém vyjadřují svůj dík za dosavadních 16 let jeho pontifikátu a ujišťují ho svý-mi modlitbami a jednotou s ním.

Na základě situační zprávy sara-jevského arcibiskupa Vince Puljiče o válečné situaci v jeho zemi vyjádři-li ve zvláštním svolání svou solida-ritu se všemi, kteří jsou postiženi tvrdostí této nespravedlivé a kruté války. „Žádáme své vlády a celé me-zinárodní společenství, aby vytvořily nové politické iniciativy k zastavení válečných akcí, ke skončení etnic-kých čistek a k zajištění možnosti bezpečného návratu utečencům.“ Biskupové se obracejí na Meziná-rodní charitu a na humanitární or-ganizace, aby zajistily přísun potra-vin a léků zvláště v průběhu na-stávající zimy.

TISK ČBK, P. Miloslav Fiala

ZEMŘEL PRAŽSKÝ BISKUP

Praha: V kolínské nemocnici zemřel 19. října po delší nemoci ve věku 84 let pražský světící biskup **ThDr. Kajetán Matoušek.**

Narodil se 7. 8. 1910 v Praze, kněžské svěcení přijal 22. 12. 1934 v Římě, na biskupa byl vysvěcen 17. 9. 1949. V duchovní správě působil v různých farnostech arcidiecéze, nejdéle - od roku 1950 - u sv. Vojtěcha v Praze na Novém Městě.

Pohřeb se konal 29. října v kate-drále sv. Víta. Poté bylo tělo zesnu-lého uloženo do rodinné hrobky na hřbitově Malvazinky v Praze 5.

TISK ČBK, P. Miloslav Fiala

Jiří Maria Veselý OP: Zázrak v Želivě Jiří Maria Veselý OP: Co dává Velehrad Evropě Pavel Zíbal: „Šéfe, znáte Želiv...?“

Roku 1950 komunistická hrůzo-vláda prohlásila protiprávně všechny řeholní řády za zrušené. Řeholníci byli v noci násilně soustředěni do (většinou) pohraničních středisek, „aby se naučili pracovat“ a „aby byli převychováni politicky v pravém du-chu nové doby“. V premonstrátském opatství v Želivě u Humpolce (okres Pelhřimov) bylo „soustředěno“ kolem 300 řeholníků a asi 200 diecézních kněží. Byli politicky bezúhonní, tak-že nebyl možný soud, proto se za-mýšlelo zlomit je tělesným i duchov-ním mučednictvím.

Farář Pavel Zíbal, jeden ze „Želiváků“, vydal v Matici cyrilometodějské s.r.o. své vzpomínky pod ná-zvem „Šéfe, znáte Želiv...?“

(Karel Dachovský je autorem knížky „Cesta františkánského kněze Jana Bárty“ (Řád, Praha 1990, str. 89), jemuž se podařilo ze Želiva uprchnout.)

„Zázrak v Želivě“ jsou doklady, buď přímo soudní, anebo stvrzené přísahou a prověřované většinou i přísežnými odborníky.

Zajímavé je svědectví o Otci Ji-řím, které podává Pavel Zíbal na stranách 61-62:

„Jednoho dne, v uctivé vzdálenosti, se mihla mezi stromy záhadná postava. Přiblížo-vala se k nám a opět se schovávala za strom. Jen jako by se chtěla k nám plaše a bázlívě přiblížit. Za širokým bukem jsme jen zahlédli hlavu, pokrytou krátkými šedinami a na osmahlé tváři bylo vidět, jak na nás cení bílé zuby. Za chvíli bylo poznat, že ten tajemný muž je bez košile, jen jeho tenké chlupaté nohy mu trčely z trenýrek. I z dálky bylo patrné každé jeho žebro. A vůbec žádné břicho. Opět se mu podařilo přiblížit se ještě více a ukrýt se za další nám bližší buk. Zase se ta šedivá hlava objevila za bukem, ale poznali jsme, že na nás necení zuby, ale že se usmívá od ucha k uchu. Najednou se shýbá a cosi zvedá ze země. Narovná se a vedle sebe po-staví velkou kosu. Dle zkušenosti jsem hned odhadl, že tento záhadný už má kosu naraženou „na velký pokos“, jak jsem to znal, když jsem sekával trávu na vnorovských lukách. Za trenýrky si zastrčil „krbík“, toulec. Nabrousil si kosu a začal séci trávu mezi buky a tak se dostával k nám stále blíže. Teprve nyní byl tento záhadný muž poznán od těch, kteří jsme ho znali: dominikán Dr. Ji-ří Maria Veselý. Jméno „Veselý“ mu opravdu pasovalo. Byl stále usmě-vavý.

To je ten slavný dominikán, který se v Itálii za II. světové války posta-ral o

naše chlapce, vojáky, kteří tam pod firmou „Vládní vojsko“ bojovali proti Němcům. Protektorátní vojsko, manipulované německou armádou, bylo posláno do Itálie, asi proti partyzánům, aby v tomto zákeřném boji nepadali němečtí vojáci, kterých měli zapotřebí na frontách.

Po pádu Itálie se těchto vládních vojáků ujal právě Dr. Veselý. Utvořil z nich československé vojsko, které se obrátilo proti Němcům. Dr. Veselý se stal majorem naší zahraniční ar-mády a spoluvětelem zahraničních vojáků v Itálii. Měl velké slovo na za-čátku tvořící se naší vlády v zahra-ničí.

Vypráví se o něm, že když se vracel po válce domů, jel přes Paříž a v jednom kostele měl mši svatou. K jeho oltáři se přidružil nějaký pán, aby mu ministroval. Když se vrátili do sakristie, Dr. Veselý chtěl dát ministrantovi spropitné, ale ten se jen uklonil a usmál se, odmítl peníz. A jen poznamenal: „Já jsem Bi-default.“ Dr. Veselý se také usmál, měl proč. Ten ministrant byl tehdejší ministerský předseda George Bideault.

Dlouho si ale ve vlasti nepobyl, protože po „vítězství pracujícího lidu“ v únoru 1948 nemohl působit jako kněz, neměl státní souhlas k vyko-návání duchovenské služby. Byl rád-cem prof. Hrubého na velkomorav-ských vykopávkách ve Starém Městě a v Sadech, kde se podařilo i jeho zásluhou nalézt hrob sv. Metoděje. Když jsme se sešli až v roce 1970 na církevní slavnosti v Konici u Prostějova, oj, to se vzpomínalo!“

Případ spadá do r. 1950-51, kdy byl Veselý uznán lékařem za „pra-covního invalidu“, a proto dostal leh-čí práci, hledání „zvláštní trávy“ pro angorské králiky. Při sekání trávy ve skutečnosti však hledal dárky nepři-puštěných návštěv: salámy, mešní víno, apod. (viz P. Zíbal, str. 85).

Když dárek nenašel, zpíval hla-sitě: „Já mám kosu, kosenku - já mám kosu tupú! Ona mi neseče, neseče jatelinku suchú!“

Našel-li, zpíval: „Já mám kosu, kosenku, já mám kosu ostrú. Ona mi nasekla, nasekla, jatelinku rosnú...“

Jednou strážný narazil nečekaně mezi stromy na Veselého, jak jej popisuje P. Zíbal: „Zděšené uskočil a zařval: 'Smrt! Veselý, to je provo-kace! Hlásím to veliteli.' Veselý ho konejšil: 'Pane vrchní, to já připomi-nám sobě, co nás všechny čeká...“

P. Zíbal se zmiňuje, že r. 1951 Rudé právo psalo, že ČSSR, první socialistická země, dokáže, aby ná-rody odvykly náboženskému opiu, když se kněžouřské moci vezme podpora vládnoucí třídy... To bude i smrt Boha... přirozená, klidná smrt starého pána... je již jen otázka času (str. 141, 142).

Otázka: nepokračuje i dnešní vládnoucí třída v rychlení „Klidné smrti starého pána?“

Závěr? Želiv je latinsky SILOE. Řeklo se v knize, v jakém smyslu: Spasitelovo obmytí bahnem pomáhá slepému, aby prohlédl. Stovkám kněží a řeholníků bahno želivského utrpení otevřelo oči i srdce a pro-hlubilo věrnost kněží hlavně vidi-telnému Zástupci Ježíše Krista na Zemi!

Lurdy a Fatima znamenají první velké volání panenské Boží Matky: „Růženec a pokání!“ - Medjugorje? Zatím nezakázáno, naopak: druhá vlna?

Želiv? Poutní místo Královny vza-té na nebel!

„Maják Evropy“ podle Jana Pavla II. pro dobu po r. 2 000?

Zázrak a věrnost kněží a za-svěcených duší? Opěrný bod a pro-gramové usměrnění Cirkve pro po- - komunistický úsek dějin. O tom nás poučuje také právě vydaná práce Otce Jiřího: „Co dává Velehrad Evropě“ (Matica cyrilometodějská, 1994).

Pavel Kryl

Knihu sepsanou P. JIŘÍM MARIA VESELÝM OP „ZÁZRAK V ŽELIVĚ“ vydává Matica cyrilometodějská s.r.o., stran 112 + obr. příloha, cena cca 35,- Kč

Knihu sepsanou P. JIŘÍM MARIA VESELÝM OP „CO DÁVÁ VELEHRAD EVROPĚ“ vydala Matica cyrilometodějská s.r.o., 192 str., cena 49,- Kč

Knihu sepsanou P. PAVLEM ZÍBALEM „ŠÉFE, ZNÁTE ŽELIV?“ vydala Matica cyrilometodějská s.r.o., 178 str. + obr. příloha, cena 42,- Kč

TÁŇA

V jednom městečku nedaleko Moskvy pozorovala malá Táňa často svou 90letou prababičku, jak pokleká u lůžka a modlí se. Je to jediný odkaz na existenci Bo-ha, na který si vzpomíná ze svých školních let. Její rodiče byli čle-ny komunistické strany a ateisty skrz naskrz. „Nikdy jsme nediskutovali o tom, co jsme pokládali za samozřejmé: Bůh neexistuje a náboženství je přežitek ze středověku.“

Již ve školce prokazovala své vůdcovské schopnosti, později byla jedničkářka, pěstovala úspěšně různé sporty a byla velmi aktivní jak v pionýru tak v komsomolu. Měla záhy pocit, že může dosáhnout všeho, čeho se jí zachce. K tomu také nepotřebovala žádné nábo-ženství. Ostatně do kostela chodí jen duševně choří a slabomyslné bábuš-ky, zatímco pro rozumné dospělé na všechno odpovídá věda. Přesto si Táňa vzpomíná, že slyšela stále Boží volání: „I když jsem byla ve škole oblíbenou, úspěšnou a politicky aktivní hvězdou, a tato role se mi velice líbila, cítila jsem vždycky zřetelně vnitřní prázdnotu, jako bych měla v srdci díru, kterou nejde zaplnit.“

V naději, že nový život na univerzitě tuto prázdnotu vyplní, vrhla se do studia i do společenských aktivit. Ale vnitřní prázdnota stále vzrůstala. Začala hledat něco neznámého, co by mohlo dát jejímu životu smysl. V prvním ročníku byla Táňa spolu s jednou spolužačkou na praxi ve Vilně. Z pouhé zvědavosti, protože věděly, že Litva je katolická repu-blika, rozhodly se obě, že navštíví jednu mši sv. Táňa popisuje své dojmy takto: „Lidé v kostele nás ve-lice překvapili. Vypadali docela

jed-noduše a normálně. Byli zde také mladí lidé. Kněz sice mluvil litevsky, ale mluvil tak, že jeho slova byla přímo uchvacující. Při pozdravení po-koje se na nás lidé přátelsky usmí-vali, jako bychom se dávno znali. Na to nikdy nezapomenu.“

Ještě ani nestačila ztrávit tyto své dojmy, když se na zpáteční cestě dověděla, že její přítelkyni vyučuje na vysoké škole jeden velice sympa-tický mladý jezuita z Irska. Připa-dalo jí to velice exotické a navštívila jeho příští přednášku. „Měl takový stejný úsměv jako ti lidé ve Vilně,“ poznamenala. Nedlouho nato jej osobně potkala a při tomto sezná-mení ji napadl tento protiklad: Tento kněz byl velice vzdělaný a schopný člověk. Mohl dosáhnout, čeho chtěl. Proč to všechno opustil kvůli nějakému záhadnému Bohu? Co v tom náboženském krámu vlastně vězí?

V srpnu 1991 pozval Jan Pavel II. tisíce mladých lidí z Ruska do Čenstochové na světové setkání mládeže. Táňa se rozhodla, že pojede také, aby tomu přišla konečně na kloub.

„Je pro mne velice obtížné popisovat dojmy z Čenstochové. Uviděla jsem zde tolik fascinujících mladých lidí. Nikdy v životě mě neobklopo-valo tolik radosti a tolik přátelství. Co na mne nejvíce zapůsobilo, byl přesvědčující pocit bezpodmínečné úcty jednoho k druhému. V Čensto-chové jsem obdržela dar víry a z mé-ho srdce zmizela prázdnota. Zaplavi-la je radost, kterou bych nikdy ne-pokládala za možnou. Samozřejmě chtěla jsem se o tuto radost podělit se všemi.“

Po návratu z Polska se Táňa dala pokřtít. Založila mladé společenství se

jménem „Společenství křesťan-ského života“ a vede modlitební sku-pinu. Lidé z jiných podobných sku-pin v Moskvě ji navštěvují a hledají u ní radu a pomoc. Tři její přátelé přijali křest, další jsou na cestě k ví-ře. O svých prožitcích po obrácení Táňa řekla: „Zdá se mi, že jsem málo aktivní. Neobrátila jsem celou Mosk-vu, ani mnoho svých přátel jsem ne-přivedla k víře. Ale snad potkají Ježíše v někom jiném. Vždyť je jich již tolik. Ale něco mi přece jen dělá starosti. Věřící křesťané často říkají, že všechno je v rukou Božích, že Bůh sám přivede lidi k víře. Je to pravda, že všechno je v rukou Božích. Ale jeho ruce, to jsi také ty a já, a tyto ruce se musí vztáhnout vstříc těm, kteří nás obklopují.“

John Romanowsky

(Z Kat. Wochenzeitung
přeložil M. Kala)

AVETOUR

Medžugorje - 4. 12. - 10. 12. 94

(Neposkvrněná početí Panny Marie)
1.700,- Kč.

Medžugorje - 27. 12. - 2. 1. 95 (Nový rok s Ježíšem a Marií) 1.700,- Kč

IZRAEL - Svatá země - jedinečná příležitost k životní pouti do země Ježíše Krista.

IZRAEL - 1. termín 17. 3. - 28. 3. 95
- 14.150,- Kč!

Doprava autobusem a lodí,
zpět letecky, 7 dnů v Izraeli.

IZRAEL - 2. termín 28. 3. - 11. 4. 95
- 15.450,- Kč!

Doprava letecky, zpět lodí
a autobusem, 9 dnů v Izraeli.

Vždy duchovní doprovod, průvodce,
ubytování, snídaně, pojištění a víza.

**Informace a přihlášky - Jiří Chválek Družstevní 995 518 01
Dobruška tel. 0443-21929**

POUTĚ DO MEDŽUGORJE

**4. - 10. 12. 1994 a od
27. 12. - 2. 1. 1995**

Odjezdy z Prahy a Ostravy.

Zajišťujeme ubytování (7-10 DEM) 15 min. od kostela, kontakty s kněžími a vizionáři včetně překladů, **cena 1650,- Kč.**

**Přihlášky: VÉRITÉ, Kyjevská 13,
160 00 Praha 6.**

MALÝ SLOVNÍK „NOVÉHO VĚKU“

Na tomto místě systematicky vysvětlujeme obsah některých pojmů, s nimiž můžete přijít do styku v rámci propagace sektářského hnutí No-vý věk („New Age“), které se naplno rozběhlo i v našich sdělovacích prostředcích. Slova označená v textu */budou v tomto slovníku postupně vysvětlena.

UFO

Slovo vzniklo z anglické zkratky výrazu, který česky znamená *neidentifikovaný létající objekt*. V padesátých letech vznikla v USA úplná psychická epidemie objevování UFO. Z nesčíslného množství registrova-ných

UFO se postupem času 80% stalo IFO (identifikovaný létající ob-jekt): šlo o astronomické nebo mete-orické jevy, případně umělé předmě-ty (balóny, satelity apod.)

*/ Esoterická scéna spatřuje v UFO přísliby kontaktu s mimozemskými bytostmi, což zavdává podnět k vymyšlení různých „kos-mických“ mytologií, kolem nichž se pak utvářejí rozmanité sekty. Vůd-cové takových sekt o sobě prohlašují, že jsou „styčnými důstojníky“ těchto kosmických posílů a seku-larizovaných andělů.

Výplodem „ufomódy“ je i science fiction G. Dibitonta „Andělé ve hvězdných lodích“, snůška výmyslů, která se tváří jako biblicky i vědecky potvrzený dokument, který bohužel našel i mezi věřícími značný ohlas.

PRŮMYSL SMRTI

Bulletin Ortodoxní centrum z června 1994 zveřejňuje zdrcující a ohromující informace o potratech v Rusku (v souvislosti s dokumentem, zveřejněným ruskou organizací Život).

Nejprve tam obehnanuje s vedním země za komunismu: „Ve 20. letech bylo Rusko první zemí na světě, která legalizovala potrat. V 90. letech se dostalo, ke své ostudě, do čela v kvantitativním plánu potratů u těhotných. U nás je každou sekundu je zavražděno jedno dítě v lůně jeho matky.“

Počet potratů překročil v Rusku 8 miliónů ročně. Lékaři tvrdí, že to-to číslo třeba zdvojnásobit, protože toto uvádí pouze potraty, provedené v nemocnicích. Statistiky udávají, že 400 žen umírá ročně následkem potratu a 800 tisíc trpí gyneko-logickými nemocemi.

V Rusku úmrtnost převyšuje realitu 2,3krát, se zřetelem na množství potratů. Bulletin pokračuje: „Je tu něco horšího: M. Molaner, americký obchodník, založil mezinárodní banku chirurgických surovin. Tyto suroviny pocházejí z potratů dětí již vyvinutých a roz-

pitvaných pro vytvoření této banky orgánů, prodávaných za devizy pro transplantace. Každý prodej orgánu vynesou 8 000 dolarů a četné obchody zásobují tuto výnosnou banku. Nabízejí těhotným ženám „rychlý a bezplatný potrat pro vědecké účely“. Takto je zneužívána bída ruských žen, jež ekonomická a finanční krize uvrhla do velké nouze, než aby uživilly očekávané miminko. M. Molaner si zvolil zemi, vyhlášenou potraty, ale také bídou žen, kde rozjel tuto širokou akci, na niž, zdá se, je dokonce hrdý. Říká: Toto je můj dar lidstvu. V jiných zemích se zvedla velmi silná reakce, zvláště v církvi. Rovněž v Rusku protestují kněží, zvláště Otec Dimitrij Smirnov: „Potrat je hekatomba, jatka,“ píše. „Rodiče, kteří se rozhodnou zbavit se dítěte, jsou vrahy. Lékaři, provádějící potrat, jsou surovci. Chraňte bezbranné děti, upozorněte ty, kdo neposlouchají Boží přikázání, a Bůh bude k vám, že jste zachránili a nezabili nevinného.“

Konečně, v červnu 1994, patriarcha

Alexis také pozvedl hlas, váhavě, jak s lítostí sděluje bulletin.

Jen aby se Rusko pro nás ne-stalo farizejským alibi, aby nás ne-chválili za dobrý kšeft, protože co se dělá v Rusku legálně, jinde se dělá tajně, a ne daleko od nás. Zavíráme oči a soudy nezakročují. Je to jediná cesta proti těm, jejichž protest se zvedá stále hlasitěji proti potratovým střediskům. Vlna jejich viny stoupá z roku na rok. Zákon se zatvrdil proti morálce.

Je to drama před Bohem, drama lidských srdcích, drama společenské, protože civilizace smrti zasluhuje smrt. Kam až půjde lidstvo ve své autodestrukci? Přílivová vlna postupuje, lidé nejsou pány, ale otroky techniky, kterou vytvořili. Ať se o tom hovoří!

Chrétien's magazin, září 1994

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějská s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc; telefon/fax 068/52 228 03. Zástupce šéfredaktora Dr. Radomír Malý, Pionýrská 19, Brno, PSČ 602 00; telefon 05/75 88 67. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku.

Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému úsudku církve.

Odesílatel:

Matice cyrilometodějská s.r.o.
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc

Novinové výplatné

Poštovné úěřováno